

Petrol açılımına hayır! Gizli diplomasiye hayır! Anti-emperyalizm ve enternasyonalizm bölünmez bir bütündür!

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Haziran 2025 / Sayı:189 Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault ve Aroma, Tuzla HT Solar ve Chen Solar, Gebze Smart Solar, Dilovası Dostel, İzmir Temel Conta ve Bilecik Accuride fabrikalarından, İzmir ve Gebze metal işçilerinden, İzmir TPI Kompozit, İzmir ve Altındağ belediye, İzmir ve Kocaeli DYO, Çayırova Portakal plastik grevlerinden haberler

Sayfa: 2-4

İŞSİZE İŞ HERKESE AŞ: İŞTEN ATMAK YASAKLANSIN! ASGARİ ÜCRETE HER AY ZAM!

Bardak doldu taşı! Ne yapmalı?

Bir halk neden isyan eder? Aslında herhangi bir sebep olabilir bu. Bardağı taşıran son damla misali... Gezi'de olduğu gibi ağaçların kesilmesine karşı çıkanların çadırlarının yakılması ya da 19 Mart'ta olduğu gibi seçilmiş bir belediye başkanının, müstakbel bir cumhurbaşkanı adayının siyasi bir operasyonla içeri atılması bardağı taşırabilir. Halk sokağa dökülebilir. İktidara bakarsanız bunlar hep dış güçlerin işleridir. Kişi kendinden bilir. Kendileri Amerika'dan aldıkları talimatla hocalarını terk edip yine Amerika'dan aldıkları icazetle iktidar oldukları için kendi iktidarlarını tehlikede gördüklerinde de hemen "dış güçler" diye feryada başlarlar. Oysa her şeyin sebebi kendileridir! Bardak taşınca sadece iktidar halkın karşısına çıkmaz. İktidara karşı olsa da düzene sonuna kadar bağlı olan düzen muhalefeti de rolünü oynamaya başlar. Halkın isyanını soğutur, böler, saptırır. Sebep onlardır, çözüm ise bizdedir. Emekçi halktır!

Emekçi halk kendi gündemine sahip çıkmalı ve bu gündemi siyasetin merkezine taşımalıdır. Çünkü bardağı taşıran son damlanın ne olduğu kadar, bardağın nasıl dolduğu da önemlidir. Türkiye işçi sınıfı için bardak, işsizlik ve yoksulluk ile ağzına kadar dolmuş durumda. Bunun da sebebi iktidarın emperyalist para babalarına, yerli ve yabancı tekelere hizmet eden, sermayeye dost, işçiye düşman politikaları. Ekonomiyi teslim ettikleri İngiliz Mehmet'e (kendisi resmen İngiliz vatandaşıdır) Orta Vadeli Program diye bir kemer sıkma programı hazırlatıp kemeri işçi sınıfının boynuna taktılar, sıkıkça sıkıyorlar.

İşte rakamlar! TÜİK'in resmî rakamları ile atıl işgücü oranı yani gerçek işsizlik oranı yüzde 32,1'e ulaştı ve rekor kırdı. Pandemi döneminde dahi bu rakam en fazla yüzde 30'a (Ocak 2021) çıkmıştı. Bugün her üç kişiden biri işsiz! Vestel'in

krizin faturasını işçiye çıkartmak için 2.000 işçiyi işten atma planı kamuoyunda ses getirdi. Ancak hâlihazırda sanayide fabrikalar onar onar, yüzer yüzer işçi çıkartıyor. İşsizler ordusu büyüdükçe patronlar işten çıkarma tehdidiyle çalışanlar üzerinde terör estiriyor. Çıkarılan işçiler yeniden iş bulmakta zorlanıyor. Bir şekilde iş bulduklarında ise eski işlerindeki ücret ve sosyal hakların altında şartlara, çoğu zaman da asgari ücrete mahkûm oluyorlar.

Asgari ücret bu ülkede aylık ücreti demek. Yılın ilk 5 ayında aylık sınırı 25.092 lira, yoksulluk sınırı 81.734 liraya yükseldi. Bekar bir işçinin yaşam maliyeti ise 32.463 lira. Bunlar Mayıs ayı rakamları. Mevcut enflasyonla yıl sonuna kadar aylık sınırı 30 bin lirayı, yoksulluk sınırı 100 bin lirayı aşacak, bekar bir işçinin yaşam maliyeti de 40 bin lirayı bulacak. İşte böyle bir ortamda işçi sınıfımız asgari ücret adı altında 22.104 liralık aylık ücretine mahkûm edilmiş durumda. Adı "asgari" ama bu rakam Türkiye işçi sınıfının aldığı genel ücret seviyesini göstermektedir. Merkez Bankası'nın resmî rakamlarına göre özel sektör işçilerinin yüzde 50'sinden fazlası asgari ücretli. Deri, giyim, gıda, hizmet sektörlerinde bu rakamlar yüzde 70'leri buluyor.

Hâliyle ve haklı olarak işçiler, Temmuz'da asgari ücrete zam bekliyor. İktidarın tutumu belli! İngiliz Mehmet "kemer sıkma-ya devam" diyor. Çalışma Bakanı Vedat Işıkhan "daha erken" diye top çeviriyor. Sürpriz yok. Ama düzen muhalefetine de dikkat! Özgür Özel mitinglerde asgari ücrete zam nutukları atarken sermayeyi ürkütmemek için CHP'nin sözde emek komisyonu başkanı Gamze Taşcier devreye giriyor: "Yükü sadece işverene bırakırsanız bu ekonomik ortamda işverenin bunu kaldırabilmesi mümkün değil!" Teşviğe desteğe boğulan, ver-

gi dahi ödemeyen patronlara daha neyin desteği verilecek? Sermayenin iktidarına karşı sermayenin muhalefetine güvenmemeli, kendi göbeğimizi kendimiz kesmeliyiz.

Bu patron ağlamaları yetti artık. **Milyonların kan ağıladığı yerde asgari ücrete derhâl zam yapılсын! Eşel mobil (oynak merdiven) sistemine geçilsin, tüm ücretler her ay gerçek enflasyon oranında otomatik olarak artırılsın! Yükü kaldırabilecek olan mülk sahibi sermayedir! Üretmiyorum diyen patronun mülküne devlet el koysun, işçi denetiminde kamulaştırılsın!** İşsizlik pandemi dönemini aşmış, iktidar üç maymunu oynuyor: Sermayenin işçi üzerinde işten çıkartma tehdidiyle estirdiği teröre son verilsin. **İşten çıkarmak yasaklansın!**

Vermeyecekler! Almak için örgütlü mücadeleye! Yapmayacaklar! Yaptırmak için örgütlü mücadeleye! Unutma, sadece sendikalı olursan iş güvencesini savunabilirsin ve aylık ücretini reddedebilirsin! Devletten vermesini beklemeyeceğiz, örgütlü mücadeleyle patronlardan teker teker, söke söke alacağız! Devlete de gücün işçiye olduğunu ancak böyle gösterebiliriz.

Bardak doldu taşı! Emekçi halk isyanlarda ama bize işçi iktidarı gerek! Ancak işimiz için patronların karşısına birlik olup çıkarsak, ancak her lokmamız için birlikte savaşarak işçi iktidarının yolunu açabiliriz. İşçi düşmanı Orta Vadeli Programı çöpe atmak, İngiliz Mehmet'e "go home" demek için işçiler siyasete! **Memlekete iş, aş, hürriyet getirmek için öncü işçiler göreve, Devrimci İşçi Partisi'ne, örgütlü mücadeleye!**

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Örgütlü ve bilinçli şekilde mücadele etmeliyiz!

OYAK Renault'da projelerin üst üste gelmesiyle birlikte fazla mesailer yoğun bir tempoda devam ediyor. Hafta içi 8 veya 12 saat çalıştığımız yetmiyormuş gibi projeler nedeniyle pazar günü ve resmi tatillerde de mesai yaptırılıyor.

İşçi sınıfı olarak zor bir dönemden geçiyoruz. Ekonomik yıkımın faturası sırtımıza yıkılıyor, ücretlerimiz gerçek enflasyon oranında artmadığı için reel ücretlerimiz ve alım gücümüz

düşüyor, yoksullaşıyoruz. Çalışma ve yaşam koşullarımız her geçen gün ağırlaşıyor. Hepimiz sorunlardan şikâyet ediyor, bir çıkış yolu arıyoruz.

İşçiler olarak patronların çeşitli biçimlerde bizleri uyutmalarına karşı çıkmalıyız. Kendi çıkarlarımızın takipçisi, kendi

taleplerimizin savunucusu olmalıyız ve ortak haklarımız için örgütlü ve bilinçli bir şekilde hep birlikte mücadele etmeliyiz.

Dilovası Dostel'den bir işçi

Bu topraklarda adalet eksik kaldı

Sevgili dostum,
Bu mektubu, sana en içten samimi duygularıyla yazıyorum. Kürt halkının asırlardır çektiği acılara biraz değinmek, sana da bunu anlatmak istiyorum. Onların hikâyesi sadece tarih kitaplarının soğuk sayfalarında değil, her bir Kürt'ün ruhunda, türkülerinde, yaralı sessizliğinde yaşıyor. Sana bu derin kederi ve insanlık adına utanıcı hissettirebilmek için yazıyorum. Çünkü bu acıları unutmak, insanlığımızı kaybetmek olur. Düşünse-ne sevgili dostum, bir halk, kendi topraklarında, kendi dilinde şarkı söylemenin, adını taşımanın yasak olduğu bir dünyada nasıl nefes alır? Osmanlı'dan bugüne kadar, Kürtler hep birilerinin gölgesinde yaşamaya zorlandı. 1920'lerde Koçgiri, 1925'te Şeyh Said isyanı, 1938'de Dersim Katliamı, 1980'ler zaten karanlığın en koyu zamanlarıydı. Binlerce Kürt köyü ateşe verildi, insanlar evlerinden sürüldü. Açlık-

lar, faili meçhul cinayetler, işkenceler... Gazeteciler, aydınlar, sıradan insanlar, sadece Kürt oldukları için öldürüldü. Halepçe'de gökyüzünde yağan zehirli gazlar binlerce masumun canına sebep oldu, çocukların annelerinin kucağında (Dayé béhna séva té) "Anne elma kokusu geliyor!" deyip, son nefeslerini vermelerini hatırladıkça, bir halkın soykırımla yüzleştiğini düşündükçe içim parçalanıyor.

Maraş'ta, Roboski'de, daha birçok yerde bu acılar tekrar tekrar yaşandı. Roboski'de 34 gencecik insan savaş uçaklarının bombalarıyla aramızdan koparıldı. Onlar sadece ekmek parası için sınırdan yük taşıyordu, ama kimsenin umurunda olmadı. Adalet bu topraklarda hep eksik, yarım kaldı.

Ama biliyor musun, sevgili dostum, tüm bu acıya rağmen Kürtler umutlarını hiç kaybetmedi.

Yasaklanan her bir türküde, Yakılan her bir köyde, dirençleri daha da büyüdü. Onlar, kimliklerini, dillerini, kültürlerini korumak için bedeller ödediler, ama asla boyun eğmediler.

Bunu yazarken, içimde bir dua gibi bir temenni yükseliyor: Bir gün, bu topraklarda kimse dilinden, kimliğinden dolayı acı çekmesin. Kürtler, Türkler herkes kardeşçe, özgürce yaşasın. Bu acılar, bir daha asla tekrarlanmasın. Sevgili dostum, bu mektup sadece bir anlatı değil, bir yemin: Unutmaya-çağırız, unutturmayacağız. Ve barış için, adalet için, elbet bir gün el ele vereceğiz.

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Krizin faturasını ödememek için kazanacağız

Yoldaşlar merhaba, ben Smart Solar fabrikasında çalışan ve sendika temsilciliği yapan bir işçiyim. Fabrikamız Gebze organize sanayide bulunuyor. Haliyle grevlerin direnişlerin yılın neredeyse her ayında olduğu, işçilerin organize sanayisinin neredeyse her sokaklarında patronlara karşı işgal, grev, direniş bayrağını yükselttiği bir bölgedir burası.

İşte Smart Solar işçileri tam da burada işgallerin, grevlerin ve direnişlerin tam ortasında bulundu ve bu bayrağı kendi anayasal hakları için sahiplendi ve patronuna karşı yükseltti. Yılgınlık ve moral bozukluğuna yer vermeden, önce birbirine sonra da sendikasına güvendi Smart Solar işçileri. Bu

fabrikanın komşusu olan Pulver Kimya işçileri, Betek Boya işçileri ciddi mücadeleler verdi. Pulver Kimya işçileri ikinci toplu sözleşmesini grev hakkını her an kullanabileceğini patronuna göstererek ve sonunda ciddi kazanımlar sağlayarak imzaladı. Betek Boya işçisi kardeşlerimiz ise tam da bizim kapı komşumuzdur, fabrikaları hemen fabrikamızın karşısında yer alır. Bu işçi kardeşlerimiz Petrol-İş sendikasında örgütlenmek için çok ciddi ve disiplinli mücadeleler verdiler. Hepsine de şahit olduk çünkü attıkları sloganları duyuyor ve biz de yaklaşan toplu sözleşmemizde atmak ve bu yolda patrona karşı mücadelemizi başlatmak için sabırsızlanıyorduk.

İşte şimdi mücadele sırası bize geldi. Pulver Kimya işçileri çok iyi bir sözleşme imzalayarak verdikleri mücadeleyi kazandı. Kapı komşumuz

Betek Boya işçileri ise başarılı bir şekilde Petrol-İş sendikasında örgütlendi. Bizler de bu dönemde yaklaşan toplu iş sözleşmemiz için ciddi çalışmalar yaptık, taslağımızı hazırladık, önce işyeri komitemize sonra da üyelerimize sunduk. Tüm arkadaşlarımız taslağımızı alkışlarla karşılarken yaklaşan bu mücadelemizde geri adım atmayacaklarımızın da sözünü verdiler. Sendikali olmak için yaptığımız işgalde gösterdiğimiz iradeyi tekrar patronumuza hatırlatmak için sabırsızlanıyoruz. Komşu fabrikalarımızdan ve bölgede diğer mücadele veren işçi kardeşlerimizden çok şey öğrendik ve öğrettik. Smart Solar işçileri mücadelesini bu ekonomik krizde, patronların işten atmak için elinden geleni yaptığı dönemde, krizin faturasını patronlara ödetmek ve iyi bir örnek göstermek için başlatmaya ve bu uzun yolun sonunda kazanmaya hazırlanıyor. İşçi kardeşlerimizin yolundan gideceğiz ve mutlaka kazanımlarımızı sağlayacağız.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Her zaman grev çadırlarında olacağız!

Merhaba, ben Tuzla Deri Sanayi Bölgesinde faaliyet gösteren Chen Solar Güneş Sistemleri firması çalışanıyım. Fabrikamız, Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü. Fabrikamızda yıllardır sınıfımızın insanları, emekçi yoldaşlarımızla beraber mücadele ederek ekmeğimizi büyütmenin kavgasını veriyoruz. Bu mücadele ile büyük kazanımlar elde ettik. Bilhassa son sözleşmemiz çevre fabrikalara örnek niteliğinde oldu. Her ne kadar iyi sözleşmelere imza atsak da patronların baskıları, tehditleri, sömürgeci tavrı hiç değişmiyor. Daha fazla kâr etmek için insan sağlığını hiçe saymaktan geri durmuyorlar. Ne yazık ki iktidar kanadı da patronların ekmeğine yağ sürerek düzen siyaseti güdüyor. İşçiler olarak sendikal hak ve özgürlüklerimizin engellenmesine, yoğun ve zor çalışma şartlarına karşı mücadelemizi

kararlılıkla sürdürüyoruz. AKP-MHP iktidarının son yıllardaki grev yasaklarından tutun da sendikasızlaştırma, düşük ücretten esnek çalışmaya kadar birçok hak gasbı devam ediyor. Bu sebeple düzen siyasetinden sınıf siyasetine geçerek gerçek, mücadelemizin farkına vararak hak arayışımızı sürdürmemiz gerekiyor. Mücadele güçlenerek, büyüyerek devam ediyor. Alın terinin, emeğinin karşılığını almak uğruna onurlu direnişlerini sürdüren sınıf kardeşlerimiz Erlau işçilerine, grevdeki Portakal Plastik ve DYO Boya işçilerine desteğimizi daima sürdürerek hep birlikte dayanışma örneği göstererek bir kez daha hep birlikte kazanacağız...

Geçmişte olduğu üzere her zaman alanlarda, her zaman grev halaylarında olacağız. Yaşasın işçilerin birliği!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

İşçinin gündemi kamulaştırma!

Merhaba sevgili dostlar ve yoldaşlar. Geçtiğimiz yıllar bizim için hiç kolay geçmedi. 2024-2025 yılları işçi sınıfına organize ve programlı saldırının yılları oldu. Geçtiğimiz genel seçimlerin hemen sonrasında İngiliz Mehmet (Mehmet Şimşek) ile iktidarın başlattığı Orta Vadeli Program'ın ardından "rasyonel" bir ekonomik saldırıya maruz kalmamız pek de uzun sürmedi. Sanayideki küçülme ve imalat sektöründeki üretimin yavaşlaması üst üste neredeyse 12 aydır devam ediyor. Resmi işsizlik rakamları buzdağının görünen yüzü. Gerçek işsizlik ise sanayi havzalarında, istihdam bürolarının kapılarında ve iş aramak için binlerce işçinin turladığı organize sanayi bölgelerinde açıkça görülebiliyor.

Tüm bu tablo bize ekonominin "rasyonel" akışı gibi gösteriliyor. Ülkenin kalkınması için bir gereklilik ve ödenmesi gereken bir bedel olarak yansıtılıyor. Aynı gemideyiz edebiyatı düzen siyasetçilerinin dilinden düşmüyor. Patronlar geçmişte kırdıkları ciro rekorlarını bulamadığı için ağlarken biz işçiler geçmişte kazanılmış haklarımızın bir bir elimizden alındığı ve kazandığımız ekmeğin adım adım küçültüldüğüne şahit oluyoruz.

Gerçeklik yansıtılandan farklı. Patronlar faiz yüksek diye yatırım diyetine giriyor, paralarını bankada tutmayı

tercih ediyor. İhtiyaç olmadığı için değil, eskisi gibi para kazandırmadığı için üretimi kısıyor. Ücretini yüksek gördüğü abilerimizi ve abalarımızı işten çıkarıp, yerine asgari ücret düzeyinde çalışmaya hazır kardeşlerimizi işe alarak maaş yükünden kurtuluyorlar. Kimi patron eskisi gibi kazandırmadığı için "daralmaya" gidiyor ancak geride kalan işçilerin iş yükünü arttırmaktan geri durmuyor. Biz işçi ve emekçiler dibini gördüğümüz kredi kartlarını takla attırmakla uğraşırken patronlar konkordato ile borçlarını yapılandırıyor, devletin tüm desteğini arkasında görüyor. Kimi patron ölü yatırım olarak gördüğü işletmelerini kapatıp yeni yatırımlara yelken açıyor. Bizim hayatımızı kökten etkileyen kararları belirleyen ekonominin doğal akışı değil patronların kâr hırsı. O halde çözüm belli: Kamulaştırma! Patronların işçilerin haklarının üzerine yatmasını engellemek, ülke ekonomisinin batağa saplanmaması ve halkın ihtiyaçları doğrultusunda üretimin sürdürülmesi için bu tür işletmelerin kamulaştırılması gerekir. Bedelsiz, tazminatsız! Üretim sürecinde kontrol ve denetim ise mutlaka ama mutlaka biz işçilerde olmalıdır!

Accuride işçisi “Fabrika bizimdir, bizim kalacak!” diyor

Accuride Wheels Bilecik Jant Sanayi A.Ş. (eski adıyla Tekersan), Bilecik’in Bayırköy ilçesinde yüksek standartta çelik jant üretimi yapan; günümüzde de sipariş, üretim ve pazar gücü yerinde olan ve onlarca aileye ekmek kapısı olmuş 47 yıllık tarihi olan bir fabrika.

Şirket Accuride Corporation adlı çok uluslu bir yapının parçası. Şirketin Almanya’da bulunan ortağı, iflas etme bahanesini öne sürerek, üretim ve sipariş sürecinde bir sorun yokken fabrikada bulunan 400’e yakın iş makinesini, piyasa değerinin çok altında satmak üzere bir hurdacılık şirketiyle anlaştı. Yıllardır Bilecik’teki bu fabrikada süren üretimin devam etmesini engellemek için fabrikanın üretimi sürdürebilecek alıcılara satışına ise şirket tarafından bilinçli olarak fırsat verilmedi.

Accuride fabrikasında örgütlü olan Birleşik Metal-İş sendikasının hazırladığı rapora göre fabrikanın bu şekilde satılması, halihazırda çalışan ve toplu iş sözleşmesine tabi 255 işçinin kıdem ve ihbar tazminatlarını riske atıyor ve işsizliği dayatıyor.

9 Mayıs’ta sendika, işçilerle birlikte fabrikanın tasfiyeye zorlanmasına hayır demek için fabrika önünde kitlesel basın açıklaması gerçekleştirdi. İşsizlik tehdidiyle karşı karşıya kalan 255 işçi, işine ve fabrikasına sahip çıkmak için fabrika önüne barikat kurarak güçlü bir irade sergiliyor.

Accuride fabrikası kendi üretim kapasitesi ve sipariş miktarıyla varlığına devam edebilecek gücü olan bir fabrikadır. Yıllardır emek vermiş onlarca işçinin gele-

ceğini umursamadan yapılan satış işleminin durdurulması ve üretimin devam etmesi sağlanmalı, işçilerin geleceği güvence altına alınmalıdır. Bunun yolu da işleyen bir fabrikanın hurda niyetine satılması yerine işçi denetiminde kamulaştırılmasıdır.

Devrimci İşçi Partisi olarak, mücadele eden Accuride işçisinin yanındayız.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Gebze’den bir metal işçisi

Örgütlüysen güçlüsün

Merhaba dostlar,

Ben, Gebze’de yaşayan işsiz bir arkadaşınız olarak bu mektubu yazıyorum. Sizlere son bir yılda edindiğim iş deneyimlerimden biraz bahsetmek istiyorum.

Tam bir yıl önce, sendikalı olan fabrikamız kapatılınca işsiz kaldım. Kısa bir süre sonra ise örgütsüz bir fabrikada işe başladım ve orada 6 ay çalıştım, daha doğrusu ancak 6 ay dayanabildim. Şimdi, bu iki farklı fabrika deneyimimi sizinle paylaşmak istiyorum.

Sendikalı fabrikamızda çalışırken kendimi daha güvende hissediyordum; işten atılma korkum yoktu, iş güvencem vardı. İş Sağlığı ve Güvenliği (İSG) kurallarına aykırı hiçbir işi yapmıyorduk ve herhangi bir sorun olduğunda hemen karşılık verebiliyorduk. Maaşlarımız günü gününe yatıyordu, ekonomik olarak daha özgür hissediyordum çünkü örgütsüz fabrikalara kıyasla daha yüksek ücret alıyordum, emeğimin karşılığını alıyordum.

Toplu iş sözleşmemizde mücadele ile elde ettiğimiz haklarımızı

eksiksiz ve zamanında alıyorduk. En önemlisi, örgütlüyüydük; bir sorun yaşandığında tek başıma mücadele etmek zorunda kalmıyordum. Sendikamız yanımdaydı ve örgütlü işçiler olarak her konuda birlikte hareket ediyorduk. Patron bize karşı kolay kolay saldırıya geçemiyordu, çünkü örgütlülüğümüzden çekiniyorlardı. Gücümüz, birliğimizden geliyordu. Ancak sonunda fabrikamız kapatıldı ve işsiz kaldım.

İşsiz kaldıktan sonra yaklaşık 2-3 ay iş aradım. O dönemde birçok fabrikanın kapanması nedeniyle iş bulamamaktan korkuyordum. İşsizlik maaşı giderlerimi karşılamıyordu, kredi kartı borçlarım birikmeye başlamıştı ve bu da beni psikolojik olarak olumsuz etkiliyordu. İlk dönüştürülen fabrikayla görüşmeye gittim ve lojistik bölümünde, asgari ücretin 2000 TL üstünde bir maaşla, 6 ay sözleşmeli olarak işe başladım.

İlk gün İSG eğitimleri verildi, ancak ikinci günden itibaren yoğun tempoya başladık. Sürekli sipariş geliyor, sürekli sayı baskısı yapılı-

yordu. Paketlediğimiz metal malzemeler oldukça ağırdı. Başlangıçta 9 kişiden oluşan ekip zamanla azaldı ve bizim sayımız 3 kişiye düştü. İş gücü azaldıkça mesai baskısı arttı; artık 9 kişilik işi 3 kişi yapıyorduk. Hafta içi her gün 3 saat fazla mesaiye kalıyor, hafta sonları da zorla mesaiye çağırılıyorduk. Yaklaşık 2 ay boyunca hiç tatil yapmadan çalıştığımız dönem dahi oldu.

Sürekli ağır kaldırmaktan bende bel fıtığı oluştu, muhtemelen diğer arkadaşlarım da aynı durumda. Onca mesaiye kalıyorduk, ama ay sonunda elimize geçen ücret tatmin edici olmuyordu. Sendikalı fabrikada aldığım maaşın yanına bile yaklaşamıyordum. Oysa, sendikalı fabrikada bu kadar fazla mesai yapmam, ekstra bir maaş alacak kadar iyi bir ücret alabilirdim. Örgütsüzlüğü iliklerime kadar hissediyordum. Örgütlü olsaydık, ne bu kadar fazla mesai yapmak zorunda kalırdık, ne de fıtık olacak kadar ağır yük kaldırırdık.

6 ayı doldurduktan sonra, insan kaynakları ile görüşmeye gittim. Sözleşmesi biten diğer işçilere yaptıkları gibi bana da “+3 ay daha sözleşmeli çalışır mısın?” diye sordular. Ben ise kabul etmedim ve işten ayrıldım.

Sonuç olarak...

Eğer örgütlüysen güçlüsün. Örgütlüysen, çalıştığın yerde insanca çalışma koşulların var, güvenceli bir işin var. Örgütlüysen, hakların korunuyor. Sendikasız bir yerde çalışıyorsan her şey patronun insafına kalmış oluyor...

TPI Kompozit’te grev kararlılıkla sürüyor!

İzmir Çiğli ve Menemen’de iki fabrikası bulunan ABD şirketi TPI Kompozit’te Petrol-İş sendikası İzmir şubesinde örgütlü yaklaşık 2.300 işçinin 13 Mayıs’ta başlayan grevi ilk günkü coşku ve kararlılıkla sürüyor.

Ocak ayında başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronun ücretin görüşüldüğü ilk andan itibaren yüzde 30 ücret zammında diretiyor. TPI 1 ve 2 fabrikalarında ortalama ücret asgari ücretin biraz üzerinde. Yani TPI patronu işçilere sefalet ücretini dayatıyor. Türkiye dışında ABD, Meksika ve Hindistan’da fabrikaları bulunan TPI Kompozit şirketi memleketin işçisini ucuz iş gücü olarak kullanmaya devam etmek istiyor.

Rüzgâr türbini kanadı üretilen fabrikalarda işçiler kimyasallarla iç içe çalışıyor. Solunan çeşitli kim-

yasallar bir meslek hastalığı olarak silikozis ve akciğer kanserine sebep olabiliyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin yetersiz olduğu bu fabrikalarda işçiler bir de sefalet ücretlerinden kurtulmak için mücadele ediyor.

Çiğli Sasalı’da bulunan TPI 1 fabrikasında günler grevin ilk gününden itibaren adeta bir düğün havasında geçiyor. Yüzlerce işçi fabrika önünü halaylarla ve marşlarla inletiyor. Coşku hiç eksilmiyor ve grevin kazanımla sonuçlanacağına inanç tam. Devrimci İşçi Partisi olarak TPI Kompozit işçilerinin grevi kazanıncaya dek dayanışmamız devam edecek!

İzmir Kemalpaşa’dan metal işçisi bir kadın

İşçi, dostumuz; grev, silahımızdır

Merhaba yoldaşlar, dostlar. İzmir Kemalpaşa’da çalışan metal işçisi bir kadın olarak herkese selamlar. İzmir’de 29 Mayıs’ta belediye sektöründe başlayan işçi kardeşlerimin haklı mücadelesini duyurmayı bir işçi olarak kendime borç biliyorum. Büyükşehir Belediyesine bağlı iki şirketteki toplam 23 bin işçi kardeşimiz ben bu satırları yazarken grevlerinin 4. günündeydi. İşçilerin talebi, son derece pahalı olan İzmir gibi bir şehirde insanca yaşamak ve belediyenin diğer şirketlerine bağlı çalışan ve aynı işi yapan işçilerle aynı ücreti almak. Belediye Başkanı Cemil Tugay ise işçilerin taleplerini şişirilmiş ve doğru olmayan bir şekilde kamuoyuna lanse etti ve adeta İzmir halkını, İzmir’in çöpünü toplayan, ulaşımını sağlayan, taşıyı döşeyen işçisine düşman etmeye kalkıştı. Cemil Tugay, Karşıyaka Belediye Başkanı olduğu dönemde bile işçilerin maaşını tam yatırmayan, maaşını tam yatırdığı an yan haklarını yatırmayan işçi düşmanı birisidir. Şimdi de grevdeki işçileri “AKP’nin ekmeğine yağ sürmekle”, “İzmir halkını zora sokmakla”

suçluyor. İstiyor ki işçiler çalıştıkları her yerde, her belediyede, her patronun emri altında yoksullukta eşitlensin.

Grev, işçi sınıfının, mücadelesiyle yarattığı, kendi elleriyle kazandığı haktır. Bugün herhangi bir işçi kesiminin ücretinin yükselmesi, daha insanca koşullarda yaşayabilmesi bir diğerine örnek olur. Mücadeleye atılmasına, kendi şartlarının iyileşmesine vesile olur.

Bizi bize düşman edip birbirimize düşüren bu sistemin tek kazananı patronlardır. Bugün belediye işçisinin grevine sırtımızı dönersek, yarın bir başka fabrikanın işçisine “onlar da bu kadar para istiyor” diyerek sırtımızı çevirmemizi isterler. Kendilerinin lüksünden, “huzur hakkından” fedakârlık yapmayan, işçiden yapsın istiyor. Patronların onlarca yıldır oynadığı kirli oyunlar hep aynı! Değişmeyen, işçi sınıfının ne aldıysa ne kazandıysa dişıyla tırnağıyla mücadeleyle kazandığı. Bu yüzden İzmir’de grev yapan 23 bin sınıf kardeşimizin kazanması tüm sınıfımızın kazanımıdır.

Bursa'dan Aroma işçileri

Aroma'da isyan var! “Bu sözleşme değil, bildiğin satış!”

Merhaba emekçi kardeşlerim biz, Bursa'daki Aroma fabrikasının işçileriyiz. Üretimi durdurduk, çünkü artık bıçak kemiğe dayandı! Tekgıda-İş sendikası bizim arkamızdan, bizim onayımız olmadan patronla birlikte iş sözleşmesi taslağı imzalamış. İstanbul'da, kapalı kapılar ardında resmen bizi sattılar! Bu sözleşme değil, bildiğin satış! Biz de Aroma işçileri olarak üretimden gelen gücümüzü kullanarak üretimi durdurduk.

Yıllardır ne çektik biz bu fabrikada, sabahın köründe işe, akşamın karanlığında evine. Aldığımız üç kuruş parayla geçine-

miyoruz, çocuklarımızın yüzüne bakamaz olduk. Uzun mesailer, insanlık dışı koşullar... Biz bu fabrikanın can damarıyız, her noktasını terimizle suladık. Ama gel gör ki, emeğimizin karşılığı bu mu olacaktı? Birbirimizin yüzünü bazen ayda yılda bir görsek de bugün hepimiz tek yüreğiz, tek sesiz. Bu saatten sonra kimseden ricamız yok, hakkımızı söke söke alacağız!

Bizim derdimiz sadece parayla puluyla değil! İnsanca yaşamak istiyoruz, onurumuzla! Ama her seferinde susturulduk, ezildik. Şimdi de bu Tekgıda-İş denen sendika çıkmış, “sözleşme yaptık”

diyor. Hangi sözleşme bu? Bizim haberimiz yok, onayımız yok! İşverenle kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklar, bizi zerre kadar bağlamaz. Biz Aroma işçileri olarak, patronun keyfî uygulamalarına, baskısına karşı durduğumuz gibi, bizi satmaya kalkan sendikanın da karşısındayız. Bu mücadele sadece bizim değil, tüm emekçilerin kavgası!

Ama en ağırımıza giden ne biliyor musunuz? Bizi temsil etmesi gereken sendikanın, patronla el ele tutuşup bize ihanet etmesi! Tekgıda-İş sendikası, bizim talep ve kararlarımızı hiçe sayıp, kabul edilemez şartlara imza atmaya ça-

ışıyor. Hiçbirimizin onaylamadığı bu sözleşmeler, bizim irademizi yansıtmıyor. Bu bizim sokağa atılan emeğimizdir! Bu sendika, işçinin değil, patronun bekçisi olmuş! Bu ihaneti asla unutmuyoruz,

asla affetmeyiz! Aroma işçileri olarak, hakkımızı alana kadar mücadele edeceğiz. Kimse bizim alın terimizi, onurumuzu, emeğimizi çiğneyemez!

Grevde 30 günü geride bırakan onurlu Portakal Plastik işçileri: “İşçiler açken patronlara huzur yok!”

Grevde 30 günü geride bırakan onurlu Portakal Plastik işçileri: “İşçiler açken patronlara huzur yok!”

Kocaeli'nin Çayırova ilçesinde yer alan 153 işçinin çalıştığı Portakal Plastik fabrikasında, 2025'in

başında başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmaya varılamayınca işçiler 7 Mayıs'ta greve çıktı. Petrol-İş Gebze Şubesi'nde örgütlü olan Portakal Plastik işçileri, taleplerine kulak asmayan patro-

na karşı en büyük silahları olan üretimden gelen güçlerini kullanıyor.

Sefalet dayatmasını reddeden Portakal Plastik işçileri, 2 yıl önce örgütlenerek ilk sözleşmelerini imzalamışlardı. İkinci sözleşmelerinde insanca bir ücret ve yan haklarda iyileştirme talep eden işçilerin bu taleplerinin karşısında yıllık %55 gibi komik bir oran teklif eden patronun uzlaşmaz tavrından dolayı sözleşme görüşmeleri tıkanmış durumda.

Grev kırcı patrona geçit yok!

Ülkemizde sancılı geçen sendikalı olma sürecini yakın bir zamanda başarıyla atlatan işçilere, örgütlü ve anayasadan gelen grev hakkına sahipken meydan okumak

Portakal Plastik patronuna pahalıya patladı. Örgütlü işçiye gücü yetmeyen Portakal Plastik patronu türlü oyunlara başvurdu, yardımına da başka patronlar koştu. İşçiler lokavt kararı alan patronun KareBant fabrikasında üretim yaptırarak siparişlerini yetiştirmeye çalıştığını tespit etti. İşçiler grevdeki fabrikanın üretiminin başka bir yerde yapılmasını grev kırcılık ve suç olduğunu, bu yanlıştan dönülmezse KareBant patronuna karşı da mücadele edeceklerini kamuoyuna ve KareBant patronuna duyurdular.

Portakal Plastik işçileri tetikte ve kararlı bir şekilde mücadelelerini sürdürüyor!

Mayıs ayının sonunda müş-

teriye sevk edilmek için tırlara yüklenen ürünlerin tırlardan boşaltılmasını sağlayan ve fabrikadan çıkarılmasına mâni olan Portakal Plastik işçileri bir yandan ekmek davalarındaki cüretkârlıklarını gösterirken diğer yandan çadırı kalabalık tutarak kararlılıklarını gösteriyorlar. Devrimci İşçi Partisi olarak biz de Portakal Plastik işçilerini haklı mücadelelerinde destekliyoruz. Bu grevi kazanımla sonuçlandırıp bir yandan kendi haklı taleplerini karşılamaları diğer yandan işçi sınıfının yolunu açmaları gayesiyle çaba sarf ediyoruz. Portakal Plastik grevi kazanacak!

DYO işçileri grevde: Hak verilmez alınır!

İzmir merkezli Yaşar Holding'e ait İzmir Çiğli ve Kocaeli Dilovası'nda faaliyet gösteren DYO Boya Fabrikası'nda çalışan yaklaşık 600 işçi, patronun sefalet

ücreti teklifini kabul etmeyerek greve başladı.

DYO Boya işçileriyle patron arasındaki Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma

sağlanamadı. İşçilerin örgütlü olduğu Petrol-İş sendikası, 22 Mayıs itibarıyla iki fabrikada greve çıktıklarını duyurarak, toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin yüzde

117 zam talep ettiğini ancak patronun yüzde 60 zam oranında ısrar ettiğini açıkladı.

Öte yandan grevin hemen öncesinde, DYO Boya patronu lokavt kararı aldı. Lokavt kararına rağmen grevin ilk gününden bu yana grev irade-

sinden vazgeçmeyen, “hak verilmez alınır” diyen işçiler, yapılan teklifin kira, gıda, eğitim ve temel ihtiyaçları karşılamaktan uzak bir sefalet ücreti olduğunu söyleyerek grevi kararlılıkla sürdürüyor.

DYO Boya işçilerinin verdiği

iş, aş ve hürriyet mücadelesi tüm işçi sınıfının mücadelesidir. Bu grevin kazanımları şüphesiz tüm işçi sınıfının kazanımıdır. DYO Boya grevine bu gözle bakarak sahip çıkmalı “bu grev hepimizin” diyerek mücadeleyi büyüttmeliyiz.

Temel Conta'da grev saldırılara rağmen ayakta!

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde bulunan Temel Conta fabrikasında Petrol-İş üyesi işçiler, 6 aydır grevlerini tehdit ve saldırılara rağmen kararlılıkla sürdürüyor.

16 Mayıs tarihinde grev alanındaki işçilere, patronun kışkırtıp yönlendirdiği bir şahıs ta-

rafından fiziksel ve sözlü saldırı yapıldı. Petrol-İş Sendikası yaptığı açıklamada, “Hiçbir saldırı, hiçbir baskı bizi haklı mücadelemizden alıkoymaz. Hakkımızı istiyoruz ve alacağız. Yaşasın grevimiz, yaşasın örgütlü mücadelemiz!” ifadelerine yer verdi.

Grevci Temel Conta işçile-

rine yönelik bu saldırı asla kabul edilemez! İstibdadın cesaret verdiği patronlar, işçileri yıldırma için her türlü kirli yönteme başvuruyor. Ancak Temel Conta işçileri, grevlerini kararlılıkla sürdürerek gereken cevabı veriyor.

Anayasal hakları olan “sen-

dikalı olma hakkı” tanınana ve taleplerini karşılayan bir toplu sözleşme imzalanana kadar mücadeleden vazgeçmeyeceklerini dile getiren Temel Conta işçilerinin yanındayız!

Yaşasın Temel Conta işçilerinin iş, aş ve özgürlük mücadelesi!

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin grevci işçilerine sahip çıkalım!

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne (İzBB) bağlı İzelman ve İzenerji şirketlerinde çalışan ve 23 bin belediye işçisini ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri uzlaşmazlıkla sonuçlandı. Uzlaşma sağlanamaması üzerine Genel-İş sendikasında örgütlü işçiler, 29 Mayıs Perşembe günü greve çıktı.

İşçiler İzBB'ye bağlı farklı şirketlerde, kendileriyle aynı işi yapmasına rağmen daha farklı ücret alan işçiler ile aralarındaki ücret farkının ortadan kaldırılmasını talep ediyor. Bu yüzden "eşit işe eşit ücret" talebi grevin ana sloganı olmuş durumda. İzBB Başkanı Cemil Tugay ise bu konuda topu önceki Başkan Tunç Soyer'e atarak geçen yılki seçimden

önce Belediye-İş sendikasıyla yapılan sözleşmeyi "sorumsuzluk" olarak nitelendiriyor.

Cemil Tugay işçi ve sendika düşmanlığına devam ediyor

Karşıyaka Belediye başkanı olduğu dönemde işçi düşmanlığıyla nam salan Cemil Tugay, grev sürecinin başından beri işçi ve sendikaya olan düşmanlığını çirkin yöntemlerle ortaya koyuyor. Giydirilmiş ve brüt ücret tekliflerini net ücret teklifiymiş gibi hem kendi sosyal medya hesaplarından hem de İzmir'in çok takip edilen haber hesaplarından yayarak "işçiler 59 bin lirayı kabul etmiyor" diyerek işçileri emekçi halka hedef gösteriyor. Genel-İş sendikası ise patron

tarafının teklifinin yüzde 29 zam olduğunu ve bu oranın kabul edilmesi halinde net ücretlerin 44 bin ila 46 bin lira arasında değişeceğini açıklayarak gerçekleri ortaya koydu.

Bunlar olurken bir yandan ilçe belediyelerine talimat vererek grev kırıcılığı yapan ve bunu engelleyen grev gözcülerini halka hedef gösteren Cemil Tugay, son olarak kazanılmış tüm yan hakları içeren maddeleri sözleşmeden çıkararak net 65 bin lira ila 80 bin lira arasında değişen ücretler teklif ettiğini sosyal medya hesabından açıkladı. Cemil Tugay, belediye işçilerinin uzun yıllar süren mücadeleleri sonucu kazanılmış tüm haklarını bir anda silebileceğini düşünerek kendince Kayseri pazarlığı

yapıyor.

Genel-İş bürokrasisinin sorumluluğu

Genel-İş sendikası İzmir'de örgütlü olduğu belediyelerde son yıllarda oldukça kötü örnekler ortaya koydu. CHP'li belediyelerle sınıf uzlaşısı yönelişinin hâkim olduğu süreçte, sözleşmeler defalarca grev öncesi veya grev anında işçilerin onayı olmadan imzalandı. Toplu iş-ten çıkarmaların yaşandığı belediyelerde işçiler sendika bürokrasisinin ihanetine uğradı. Bugün Genel-İş sendikasının bürokratları, İzmir'de günlerdir süren bu grevi 23 bin belediye işçisinin tabandan baskısıyla grev kazanıncaya dek sürdürmek durumunda kalıyor. Sendikanın önceki örneklerine aşına olan Cemil Tugay işte bunun şaşkınlığını da yaşayarak ne yapacağını bilmez şekilde tivitler atıyor. Cemil Tugay'ın "İstanbul belediyelerine yönelik operasyonlar yapılırken İzmir'de grev mitingi yapılmasını nasıl anlayalım?" sorusunu sorması sendikanın CHP ile kurduğu

ilişki göz önüne alındığında mantıklı bir yere oturuyor. Aslında alt metinde grevci işçileri iktidara hizmet etmekle suçluyor!

Bu greve sahip çıkalım!

Bugün İzBB işçilerinin grevine şu ya da bu sebeple "iktidara yarıyor" diyerek sırt çevirmek tam olarak iktidara ve düzene yarayacak tutumdur. Cemil Tugay geçen yıl imzalanan sözleşmeyle nispeten iyi ücretler alan işçilerin ücretlerini onlara çok görmekte, bugünkü sözleşmeyle insanca yaşanacak ücret talep eden işçileri sefaletle razı etmek istemektedir. Bugün yaşanan grevle İzmir'in emekçi halkı mağdur oluyorsa bunun sorumlusu işçilerin taleplerini kabul edilemez gören Cemil Tugay'dır. Dolayısıyla İzmir'in emekçi halkını tüm düşmanlaştırma girişimlerine karşı bu grevi sahiplenmeye, grevci işçilere omuz vermeye davet ediyoruz. Cemil Tugay'ın bu grevi ezmesine, sendika bürokratlarının greve ihanet etmesine izin vermeyelim. Bu grev hepimizin!

Altındağ Belediyesi'nde grev kararlılıkla sürüyor

Altındağ Belediye Başkanı Veysel Tiryaki, belediye ile Hizmet-İş sendikası arasında süren Toplu İş Sözleşmesi (TİS) sürecinde sendika üyesi işçilerin bir kısmını işten çıkarmıştı. İşten atılan işçiler direniş çadırı kurunca da 11 Nisan'da direniş çadırına saldırmış ve işçilere el kaldırmıştı. Altındağ Belediyesi işçileri bu müdahale sonrasında mücadeleden vazgeçmedi ve mücadelelerini 21 Nisan'da grevle taçlandırarak direniş çadırını grev çadırı olarak tekrar kurdu. Grevdeki belediye işçileri, kesinti yapılmak istenen sosyal haklarına sahip çıkmak, insanca yaşanacak bir ücret ve işten atılan arkadaşlarının hakları için başlattıkları grevlerini sonuna kadar sürdürmekte kararlılar.

Greve çıkan işçiler, 31 Mart 2024 yerel seçimleriyle göreve gelen Altındağ Belediye Başkanı Veysel Tiryaki'nin, yürürlükteki TİS'i tanımayarak işçilerin ücretlerinde %20'ye varan kesintiler yaptığını, işçileri sendikadan istifia ettirmek için ikna odaları kurduğunu, tehditle birçok sendika üyesini istifaya zorladığını ve Şubat ayının sonundan bugüne 49 sendika üyesi işçiyi işten çıkardığını ifade ettiler. İşçiler, yeni TİS görüşmele-

rinde 52 günlük ikramiye hakkını 36 güne düşürme, yol ve eğitim gibi sosyal yardımları kaldırma ve %17 oranında zam teklifiyle süreci çıkmaza sürükleyen Veysel Tiryaki'nin amacının; İŞKUR üzerinden işe alacağı kadroları sendikasız, güvencesiz ve sosyal hakları olmadan çalıştırmak olduğunu, buna geçit vermeyeceklerini söylediler. Grevleri zafere ulaşana kadar işleri, onurları için mücadele edeceklerini, vazgeçmeyeceklerini tekrar tekrar dile getirdiler. Grevdeki Altındağ Belediyesi işçileri, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Işıkhani'nin 1 Mayıs'ta grev çadırlarını ziyaret etmek yerine belediye başkanını ziyaret etmesine de tepkililer.

Devrimci İşçi Partisi olarak işten atmalara karşı direnişleri iki ayı geçen işçileri grevlerinin 22. gününde tekrar ziyaret ettik. Ankara halkını Altındağ Belediyesi işçilerinin mücadelesini desteklemeye, grevleriyle dayanışmaya çağırıyoruz.

İzmir'de grev kırıcılığına karşı suç duyurusunda bulunduk!

✨ Grev kırıcılık çağrısı yaparak grevdeki işçilerle halkı karşı karşıya getirmeye çalışan, yanındaki kaçak çalışanla grev kırıcılık videolarını servis eden İzmir Büyükşehir Belediyesi Başkanı Cemil Tugay ve beraberindeki kaçak işçiler hakkında Devrimci İşçi Partisi olarak suç duyurusunda bulunduk.

✨ Cemil Tugay ve CHP grev kırıcılık yaparak, grevleri yasaklayan, OHAL'i patronlar için çıkardığını söyleyen AKP ve istibdad rejimi ile aynı gemide olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

✨ Grev kırıcılığı övünülecek bir şey gibi gösteren Cemil Tugay ve beraberindekiler Antep'te hakkını arayan tekstil işçilerine, grev yasaklarına karşı anayasal hakkını kullanarak greve devam eden metal işçilerine, memleketin dört bir yanında sendikal hakları için direnen işçilere de sopa göstermiştir.

✨ Devrimci İşçi Partisi olarak grevin yanında grev kırıcılığının karşısında mücadeleyi sürdüreceğiz. Memleketin dört bir yanında hakları için mücadele eden işçileri, İzmir Büyükşehir Belediye işçilerinin iş aş ve hürriyet grevlerini sahiplenmeye çağırıyoruz.

Yeni Şafak ekonomide neden muhalefet bayrağını çe hissediyor? Erdoğan ve Bahçeli neden hala İngi

İşçi sınıfı bu tartışmanın neresi

İktidarın propaganda aygıtlarından *Yeni Şafak* gazetesi 26 Mayıs günü manşetten verdiği haberle ekonomi yönetimini yerden yere vurdu. *Yeni Şafak*'ın hedefinde iktidarın yüksek faize dayalı para politikası vardı. Uygulanan politikanın yatırımları durdurduğunu, üretimin azalmasına yol açtığını, şirket iflaslarına neden olduğunu söyleyen *Yeni Şafak* ekonomi politikasını eleştiriyor ama ne Erdoğan'ın ne de onun göreve getirip ekonomiyi emanet ettiği Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz'ın ve Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in nam-ı diğer İngiliz Mehmet (kendisi resmen İngiliz vatandaşdır) adını anmıyor. Yine de *Yeni Şafak*'ın manşeti ekonomide başarısız tablonun sonucunda iktidar cephesinde bir bölünmenin emaresi olarak görüldü ve çok tartışıldı.

Ekonomi ile ilgili konularda olaylara hangi sınıfın gözlüğüyle baktığınız önemlidir. Faizin yüzde 46'ya çıktığı, enflasyonun TÜİK'in pembe rakamları ile bile yüzde 38 olduğu, gerçek işsizliğin TÜİK rakamları ile bile yüzde 28,8'lere yükseldiği, 1723 şirketin iflas başvurusunda bulunduğu 2024'ün ardından bu yılın sadece ilk dört ayında 782 şirketin iflas bayrağını çektiği (bu hızla yıl sonu toplam sayı 2000'i geçecektir), İstanbul Borsası'ndaki 552 şirketten 282'sinin zarar açıkladığı, büyümenin yüzde 3,2 ile daralmaya doğru ilerlediği ekonominin haline iyi diyecek kimse olamaz! Ama *Yeni Şafak* iktidarın ekonomi politikasını kimin gözlüğünden bakarak eleştiriyor? İşsiz kalan işçinin mi? Yoksa zarar eden sermayenin mi? *Yeni Şafak* işçinin değil sermayenin gözlüğüyle ekonomiye bakıyor. Eleştirilerini temsil ettiği sermaye çevresinin çıkarları doğrultusunda yapıyor.

Yeni Şafak kimdir? Hangi sınıfın çıkarını savunmaktadır?

Öncelikle *Yeni Şafak*'ın kendisi

de bir sermaye grubuna ait. Albayrak ismi sıklıkla Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak ile anılsa da bu sadece bir isim benzerliğinden ibaret. Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak'ın ailesi Sabah grubunun sahibi. *Yeni Şafak* ise Erdoğan'la gönül ve siyaset bağı dışında herhangi bir akrabalığı olmayan Ahmet Albayrak'ın sahip olduğu gruba ait. Bu Albayrak grubunun esas işi medya değil. İnşaat, liman işletmeciliği, turizm, tekstil ve imalat sanayii alanlarında yatırımları olan, özelleştirmelerle (Sümerbank, Ereğli Tekstil işletmesi, SEKA Balıkesir işletmesi, Erzurum ve Erzincan şeker fabrikaları, Trabzon limanı) ve devlet ihaleleri (Levent-Taksim ve Kartal-Kaynarca metro hatları vb.) olarak ihya olmuş olan bu sermaye grubu, İslamcı sermayenin örgütü MÜSİAD'ın önde gelen üyelerinden biri.

Tüm bu bilgiler *Yeni Şafak*'ın ekonomi politikalarına muhalefatinin sınıfsal temellerinin ne olduğunu az çok belli ediyor. *Yeni Şafak*, devlet ihaleleriyle beslenen tüm sermaye kesimleri

gibi Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Programı'ndaki bütçe kısıtlamalarından rahatsız. Kısılan (ama asla tamamen kesilmeyen) muslukların yeniden şarıl şarıl para akıtmasını istiyor. Para politikasından da rahatsız. Yüksek faizin dinen caiz olmamasına dair söylemleri sadece bir kılıftan ibaret. *Yeni Şafak*'ın temsil ettiği KOBİ'ler düşük faizli, ucuz finansmana muhtaç olan görece olarak daha küçük sermaye grupları. Bu gruplar İslami duyarlılıkları çokmuş gibi gözükse de düşük faiz merakları Müslümanlıktan değil! Düşük faiz sonucunda Türk lirasının değer kaybetmesinden fayda sağlıyorlar çünkü işçiye Türk lirası ile ödeme yapıp yurtdışına dolar ve avro ile ihracat yapıyorlar. Nurettin Nebati dönemini bunun için özlüyorlar.

Din istismarcısı Yeni Şafak dünya malının peşinde!

Yeni Şafak bu tür bir haberi ilk defa yapmıyor. Daha önce de 19 Mart 2021'de Merkez Bankası'nın

politika faizini yüzde 17'den yüzde 19'a çıkartma kararının ardından "Bu operasyonu kimin adına çektiniz?" manşetiyle ve isim de vererek dönemin Merkez Bankası Başkanı Naci Ağbal'ı hedef almışlardı. Nitekim bir gün sonra Naci Ağbal Cumhurbaşkanlığı karamamesi ile görevden alınmış, dönemin Hazine ve Maliye Bakanı Lütfü Elvan ise ancak Aralık ayına kadar kalabilmişti. Ardından Hazine ve Maliye Bakanlığı'nda Nurettin Nebati ve Merkez Bankası'nın başında Şahap Kavcıoğlu'nun bulunduğu yeni ekonomi yönetimi *Yeni Şafak*'ın sözcüsü olduğu düşük faize dayalı para politikası izlemiş ülke hiperenflasyona doğru sürüklenmişti. Erdoğan bu politikaları "nas var" diyerek savundu. Böylece kendine sanki bu politikaları temsil ettiği sermaye gruplarının çıkarları öyle gerektirdiği için değil de İslam dini öyle emrettiği için uyguluyormuş havası verdi.

Yeni Şafak'ın ekonomi politikasını manşetten eleştirdikten sonra "Faiz ile Allah'a nasıl şirk koşuluyor?" başlıklı bir haberinde İslamcı bir ekonomi profesörü ile yaptığı röportaj çok tipik. Bu röportajda İslamcı profesör yüksek faizin sermayeyi elinde bulunduran kesimleri yükseltmesinden ve oligarşik bir yapının oluşmasından yakınıyor, Müslümanlığın bununla asla bağdaşmayacağını vurguluyor. Ama ne İslamcı ekonomi profesörü ne de İslamcı sermaye için düşük faiz dolayısıyla Türk lirasının değeri düştüğünde işçinin ucuzlayan emeğini sömürerek elde ettikleri yüksek kârlar bu beyefendilerinin Müslümanlıklarına hiç dokunmuyor. Oligarşik yapıdan bahsediyorlar ama devlet ihalelerini kaparken ne en ufak bir utanma ne de "Acaba kul hakkına giriyor muyuz?" diye bir kaygı emaresi gösteriyorlar. İslamcı profesör sermayenin A'dan B'ye aktarılmasını eleştiriyor ama Nurettin Nebati'nin Erdoğan'ın "nas var" söylemiyle desteklenen düşük faiz politikası sonucunda döviz kuru kontrolden çıkınca icat edilen "Kur Korumalı Mevduat" ile elinde döviz bulunduran para babalarına, kamu kaynaklarından 25 milyar doları fazla kaynak aktarılmasının konusunu bile açmıyor!

Erdoğan "nas" nasıl unuttu? İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli Programı hangi sermaye kesimlerinin çıkarını koruyor?

Yeni Şafak'ın iktidar cephesinden yükselttiği itirazın sınıfsal temelini görmüş bulunuyoruz. Peki *Yeni Şafak*'ın eleştirdiği ekonomi politikası hangi sınıfsal çıkarlara yaslanıyor? Daha önce "nas var" diyen Erdoğan neden yüksek faiz politikası izleyen İngiliz Mehmet, Cevdet Yılmaz ve Merkez

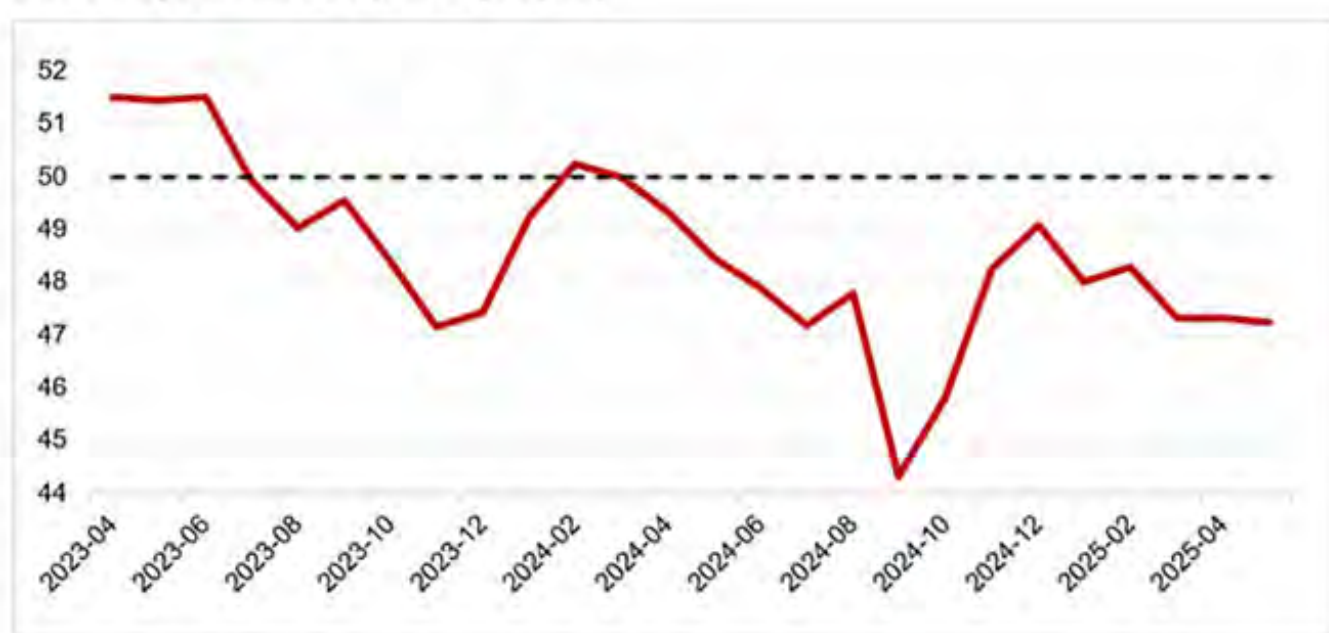
Bankası yönetimine "ehil eller" denerek ekonomiyi teslim etti? *Yeni Şafak* İslamcı sermayenin bağrında muhalefet bayrağını kaldırırken, Erdoğan dediğinden çıkmayacak olan da Albayrak'ın Sabah grubu ve iktidarın küçük ortağı MHP'ye yakın gazetelerden halen Mehmet Şimşek'in Kuvayimsera gazetesini övgüyle haberleştirmeye, Orta Vadeli Program'ı savunmaya devam ediyor? Çünkü Erdoğan'ın "ehil eller" dediği kimseler emperyalist sermayenin ve onlarla ortaklık içindeki finans-kapitalin ekonomi üzerindeki elleridir. Erdoğan'ın istibdad rejimi ayakta tutmak ve iktidarını korumak için ekonomiyi çökerten, Merkez Bankası rezervlerini çarçur eden politikaları sonucunda hazine, maliye ve Merkez Bankası emperyalist sermayenin yerli tekellerin eline düşmüştür.

Uluslararası para babaları yükselmekten yararlanmak için elindeki dövizleri Türkiye'ye getirmekte, Merkez Bankası bu ödünç paralarla tekrar rezerv biriktirmektedir. Yüksek faiz KOBİ'lerin iflas sınırına getirirken bünyesinde birçok sektörün yanında bankalar bulunduran (Koç Holding/Yapı Kredi ya da Sabancı Holding/Akbank) tekeller yüksek faizden daha az zarar görmekte hatta ellerindeki finansal güçle fayda sağlamaktadır. Erdoğan den İslamcı sermayenin, MÜSİAD, ASKON'un vb. feryatlarına kulak asmayarak ona emperyalist sermayenin onlarla ortaklık içindeki yerli tekelleri TÜSİAD'ların nazı daha çok geçiyorsa Çünkü iktidarın anahtarı paradır. İktidar da emperyalist finans merkezlerini yerli ortaklarının elindedir. Erdoğan yasa rakibi İmamoğlu'nu hapse atıp yasetin dışına atarken Merkez Bankası rezervlerinden harcadığı 50 milyar doları rezerv, Mehmet Şimşek'in izlediği politika sayesinde birikmiştir. Başka bir ifadeyle Erdoğan, emperyalist sermayeden yüksek faiz karşılığında döviz tüyü bitmemiş yetimin hakkını, doğmamış çocukların geleceğini ipotek ederek aldığı parayla siyasi operasyonlarını finanse etmektedir. Parayı veren düdüğü çalmaktadır!

CHP'nin ikiyüzlü ve sahte muhalefeti: CHP neden ihanete uğramış hissediyor?

Yeni Şafak iktidar cephesinin içinden muhalefet bayrağını dalgalandırırken CHP'nin aldığı tutum ise tam tersidir. Özgür Özel de muhalefet cephesinden iktidarın ekonomi politikasını savunan tezahüratlar yapmaktadır! Denecektir ki "İyi de Özgür Özel, mevcut ekonomi politikasını yerden yere vurmuyor mu?" ya da "Mehmet Şimşek'i sahtekarlıkla suçlayan Özgür Özel değil mi?" Evet! Özgür Özel Mehmet Şimşek'i sahtekarlıkla suçladı. Çünkü CHP ve Özgür Özel, Mehmet

İSO Türkiye İmalat PMI (>50 = iyileşme)

Kaynak: S&P Global, ISO.

Sermayenin gözünden ekonomik daralma

İşçileri neye uğrattı? CHP neden ihanete uğramış İngiliz Mehmet'e sahip çıkıyor? Nerede?

İyiye Şimşek'in "rasyonel po-
litikalara dönüş" diyerek
başlattığı ekonomi progra-
mını desteklemişti. Şimdi
Mehmet Şimşek'in bu poli-
tikalardan döndüğünü iddia
etmektedir. Eleştirdiği konu
Mehmet Şimşek'in yüksek
faize ve kemer sıkmaya da-
yanan, IMF orijinli istikrar
programı değildir. Bakın
Özgür Özel, Mehmet Şimşek'i nasıl
eleştiriyor: "Mehmet Şimşek'in işini
iyi yapmasını, rezerv toplamasını, enfla-
syonu, -enflasyon ne demek, fakirin
ekmeğini çalmak demek- enflasyonun
düşmesini, doların makul bir seviyede
olmasını, Türk parasının değerli olma-
sını ve insanların geçimi için onlara iyi
maaşlar verilmesini istiyorum. Bunun
için de ben Mehmet Şimşek başarılı
olsun isterim. Ama Mehmet Şimşek
sahtekâr çıktı. Topladığı rezervler var-
dı, neye karşı? Enflasyon düşün diye,
ekonomi zırlı olsun, korunaklı olsun
diye. Bakın onun hatası şu, ilk önce
diyeceğimi söyleyeyim. Bu ülkede bir
demokraside yapılabilecek en yanlış
iş yapıldı. Bütün dünyanın gözünün
önünde ülkenin en bilindik siyasi ak-
törlerinden birine siyasi operasyon
çektiler. Bir sonraki Cumhurbaşkanını
hapse attılar. Ve bunun borsayı batıra-
cağı, döviz fırlatacağı ve döviz 100
lira olmasın diye rezervlerin yakılmak
zorunda kalmacağı belli. Buna karşı
sustu, 'yapmayın' demedi."

Bir dakika! Mehmet Şimşek
AKP'li değil de CHP'liydi de biz
mi bilmiyorduk? Onu Erdoğan değil
de başkası göreve getirdi de bizim
mi haberimiz yok? O halde Mehmet
Şimşek'in Erdoğan'ın ve mensubu
olduğu iktidarın çıkarları doğrultu-
sunda hareket etmesi karşısındaki bu
şaşkınlık ve öfke de neyin nesi? İşte
CHP'nin ikiyüzlülüğünün ortaya çıktı-
ğı, maskesinin düştüğü yer de tam bu-
rası. Mehmet Şimşek, tam da CHP'nin

sırtını dayadığı emperyalist sermaye-
nin, onunla ortaklık içindeki yerli fi-
nans-kapital tekellerinin, TÜSİAD'çı-
ların referansı ile görevlendirilmiştir.
İlan ettiği program 2023 seçimlerine
giderken CHP'nin başını çektiği Mil-
let İttifakı'nın ekonomi programının
tıpkısının aynısıdır. Hayal kırıklığının,
ihanete uğramışlık hissinin, sahtekar-
lık suçlamalarının ve tüm bu öfkenin
sebebi budur. Özgür Özel'in başka
bir hayal kırıklığı daha var. O da em-
peryalist sermayenin tüm yaşananlara
rağmen halen Erdoğan'a verdiği deste-
ği sürdürmesidir. Özgür Özel "iktidarı
şikâyet ettim ama sorun bir niye ettim"
diyor, "Japonya'nın en yüksek tirajlı
finans gazetesi de Nikkei. Aynı zaman-
da *Financial Times*'ın da sahibi. Bir yıl
önce satın aldılar. İkisine de anlattım.
Ben Türkiye'yi şikâyet etmiyorum,
ben Türkiye'deki Mehmet Şimşek
denen adamın aslında bir demokrat
olmadığını, politikalarının rasyonel
olmadığını, Türkiye'deki bir darbe gi-
rişimi sırasında biriktirilmiş rezervleri
cayır cayır yaktığını, darbeye sessiz
kaldığını, kontrolündeki kurumlara
güven olmadığını anlatıyorum."

Özgür Özel daha önce de istibda-
dın İmamoğlu operasyonunun ardın-
dan BBC'ye konuşup "terk edilmişlik
hissediyoruz" diyerek sitem etmişti.
Zavallılık! İktidar İmamoğlu opera-
yonu için 50 milyar dolar rezervi satar-
ken bunları kim alıp kârını realize etti:
Emperyalist para babaları! Erdoğan
Suriye'de, Irak'ta, Ukrayna'da izle-

diği politikalarla kime hizmet ediyor:
Amerikan ve İngiliz emperyalizmi!
Emperyalistler işlerini gören, kendile-
rine kâr ettiren bir iktidara karşı neden
seni desteklesin? Sen bu iktidar iş gö-
remez hale düşüğünde emperyalizme
hizmet için, Mehmet Şimşek'in yarıda
bırakacağı işleri tamamlayıp halka ke-
mer sıkırtmak için yedekte bekletilen
bir stepnesin!

İşçinin muhalefeti! İşçinin çözümü!

İşçi sınıfının ne *Yeni Şafak*'ın din
istismarıyla yüklü eleştirilerinden ne
de CHP'nin Batıcı TÜSİAD'çı mu-
halefetinden bir beklentisi olabilir.
İşçi sınıfı düşük faizin bedelini hayat
pahalılığı ile yüksek faizin bedelini
de işsizlikle ödemektedir. Sermayenin
kendi içindeki parsa kapma savaşında
işçi sınıfı taraf olmamalı, kendi tarafını
oluşturmalıdır.

Fabrikalar bankalar devletin, devlet
işçinin olmalı!

Kaynaklar kâr ve faiz oranlarına
göre değil halkın ihtiyaçları için kamu
mülkiyeti ve planlama temelinde tah-
sis edilmeli!

İflas eden şirketleri kurtarmak için
kamu kaynaklarının harcanmasına ha-
yır! Üretim grevi yapan, krizin fatura-
sını işten çıkartmalarla işçiye ödeten
işletmeler işçi denetiminde kamulaş-
tırılmalı!

İşçi sınıfının çıkarı ne düşük ne
yüksek faizdir. Faizsiz düzen sosya-
lizmedir!

Levent Dölek

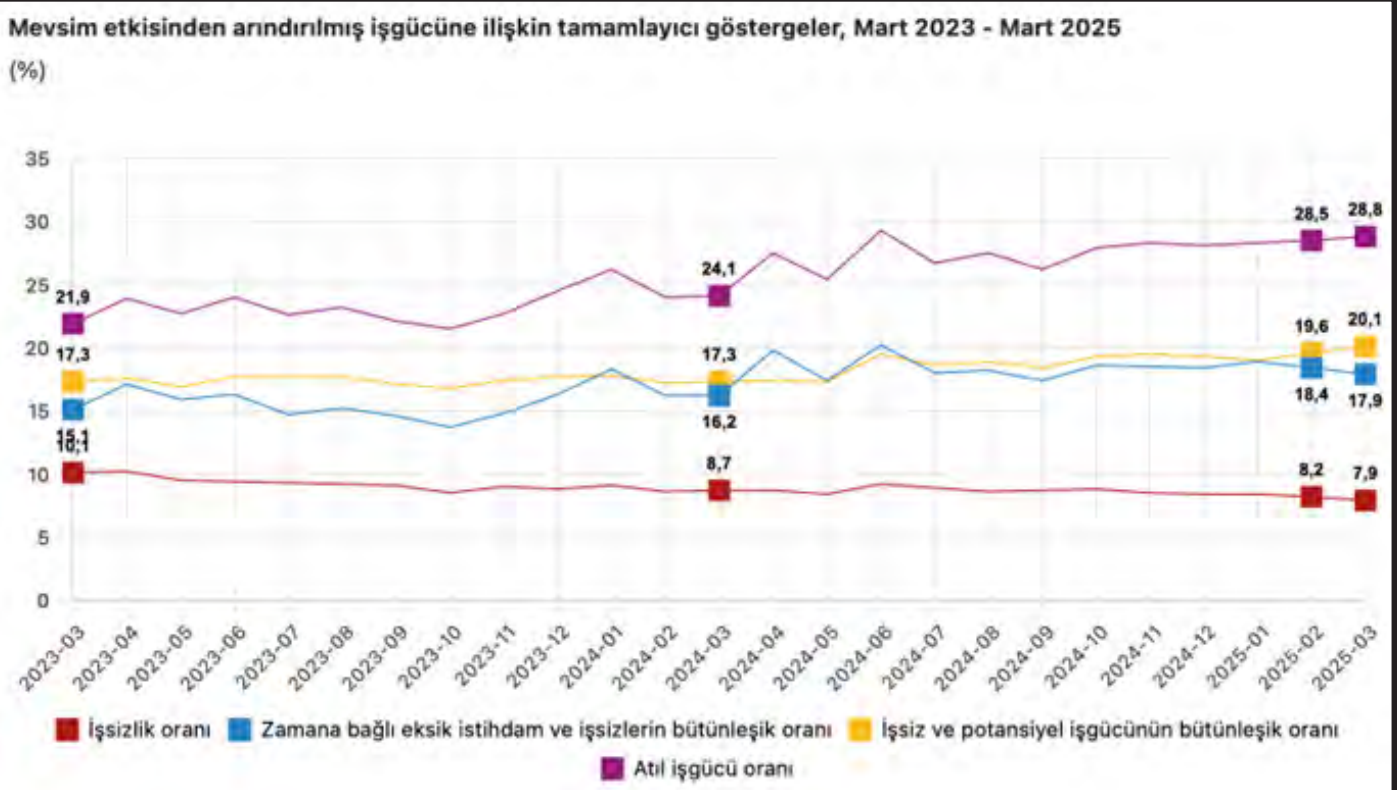
İşsizlik rekor kırdı! İş işten geçmeden işçi çıkarmak yasaklanmalı!

İşsizlik şu anda Türkiye'nin en büyük sorunu olarak öne çıkıyor.
Bunu anlamak için herhangi bir istatistik veri yayınlanmasına
gerek yok. Sağınıza solunuza bakmanız yeterli. Her yerde işçi
çıkarmalar var. İşten çıkarılanlar çok zor iş buluyor. Çalışanlar her
an işten çıkarılma tehdidi altında mesai yapıyor. TÜİK'in açıkla-
dığı işsizlik rakamlarına baktığımızda Nisan ayında istihdam kaybı
316 bin olmuş ve işsizlik oranı 0,6 puan artmış. Ancak hâlâ resmi
işsizlik oranı yüzde 8,6 ile tek hanede. TÜİK özellikle enflasyon
madde sepeti fiyatlarını yargı kararlarına rağmen açıklamamakta
direndiği ve enflasyon rakamlarını çarpıtma konusunda sabıkalı ol-
duğu için, haliyle işsizlik rakamları da kuşku uyandırıyor. Ancak
TÜİK'in enflasyon rakamlarını çarpıtmakta suçu sabit iken işsizlik
rakamları açısından aynısını söyleyemeyiz. İşsizlikle ilgili durum
biraz değişik. İşsizlik rakamları, enflasyondan farklı olarak saha-
dan doğrudan fiyat verisi toplanarak değil vatandaşlarla yapılan
anketler yoluyla (hanehalkı işgücü anketleri) belirleniyor. Sahadan
topladığı fiyat verilerini çarpıtan neden hanehalkı ile yaptığı anket-
leri çarpıtmasın denebilir? Doğrudur. Ancak işsizlikle ilgili olarak
TÜİK sadece resmi ya da dar tanımlı olarak ifade ettiğimiz işsizlik
oranını açıklamıyor. Aynı zamanda toplumdaki işsizlik olgusuna
dair çok daha gerçekçi bir veri sunan geniş tanımlı işsizlik (Atıl
işgücü) oranlarını da düzenli olarak açıklıyor.

Örneğin en son 30 Mayıs'ta yayınlanan TÜİK bülteninde dar ta-
nımlı (resmi) işsizlik oranı yüzde 8,6 gibi görece düşük bir seviyede
iken aynı bültende geniş tanımlı işsizliğin yüzde 32,2 gibi rekor bir
boyuta ulaşmış olduğu görülüyor. Bu öyle bir rakam ki pandemi
döneminde dahi geniş tanımlı işsizlik en fazla yüzde 29'u görmüş-
tü. Demek ki TÜİK işsizliğin boyutunu gizlemiyor. Ama karşımız-
da duran gerçekliği anlamak için bu rakamları yorumlamak gereki-
yor. Resmi işsizlik oranındaki işsiz: "Son dört hafta içerisinde aktif
olarak iş arayan, iş bulduğu takdirde 2 hafta içinde işbaşı yapabile-
cek durumda olup işsiz olanlar" dir. İşsizlerle istihdamda olanların
toplamı da işgücünü oluşturur. Bu tanım dardır çünkü potansiyel
işgücünü (iş bulma ümidi olmayanlar, işbaşı yapabilecek olup iş
aramayanlar, iş arayıp iki hafta içinde işbaşı yapamayacak olanlar);
ev kadınlarını, öğrencileri, emeklileri, yaşlıları, hastalık, engelli ol-
mak ve diğer sebeplerle çalışmayıp iş de aramayanları kapsamaz.

Dar tanımlı işsizlik önemlidir. Çünkü işsizlerin işgücü piyasası-
nın içinde en aktif olan yedek sanayi ordusunun merkezindeki gru-
bu bize verir. Ancak bizim günlük hayatta işsiz olarak bahsettiğimiz
yedek sanayi ordusu bu kesimle sınırlı değil. Geniş tanımlı işsizlik,
potansiyel işgücünü ve zamana bağlı eksik istihdamı (geçici, dü-
zensiz, yarı-zamanlı işlerde çalışıp ek ya da yeni iş arayanlar) da
işsizlik tanımının içine katar. Bunlar yedek sanayi ordusunun ikinci
çeperidir. Bir sonraki çeperde herhangi bir şekilde gelir getirici bir
işte çalışma gündemi olmayan ev kadınları, emekliler, öğrenciler,
yaşlılar, engelliler vb. vardır. İşsizler içinden ümidini yitirenler dört
hafta boyunca aktif şekilde iş aramadı mı işgücünden çıkar potansi-
yel işgücüne geçer. Yani merkezden ikinci çepere geçer. Aynı şekil-
de geçim sıkıntısı dolayısıyla iş aramaya başlayan ev kadını, emek-
li, öğrenci, engelli vb. artık potansiyel işgücünde sayılmaya başlar.

Dolayısıyla resmi işsizlik azalırken geniş tanımlı işsizlik arttı-
ğında ve makas açıldığında ilk akla gelen iş bulma ümidinin azal-
masıyla birlikte işgücünden çıkanların olmuş olmasıdır. Gerçekten
de TÜİK rakamlarından son bir yıl içinde yaklaşık 1 milyon kişinin
iş bulma umudunu yitirerek ikinci çepere geçtiğini ve artık resmen
işsiz sayılmadığını görüyoruz. Aynı şekilde en dış çeperden potan-
siyel işgücüne katılımlar olduğunu da görmekteyiz. Yani geçim sı-
kıntısı dolayısıyla daha önce iş aramayan ev kadınları, emekliler,
öğrenciler, engelliler vb. artık "bir iş olsa çalışırım" demeye başlı-
yorlar. Yine TÜİK rakamlarından son iki yılda 3 milyon ev kadını-
nın, EYT yasasına rağmen 1 milyona yakın emeklinin ve yaklaşık
700 bin öğrencinin işgücüne ya da potansiyel işgücüne dahil oldu-
ğunu, başka bir ifadeyle gelir getirici bir işte çalışmaya ihtiyaç duy-
maya başladığını söyleyebiliriz. Böylece TÜİK'in rakamlarından
sadece işsizliğin ulaştığı devasa boyutları değil aynı zamanda hayat
pahalılığının işgücü piyasasına nasıl yansıdığını da görüyoruz. Bu
şekilde analiz ettiğimizde resmi işsizlik oranının yüzde 8,6 olma-
sına bakarak, işsizliğin düşük olmadığı tam tersine kronikleştiği so-
nucuna varıyoruz. Bu, İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli Programı'nın
işçi sınıfına çıkardığı faturadır. İşsizliğin işçi sınıfının en yakıcı
gündemi haline geldiği bir döneme girmiş bulunuyoruz. Bu gün-
demi ülkenin ve siyasetin de merkezine yerleştirmek zorundayız.
Pandemi döneminde işten çıkarma yasağı gelmişti. Göstermelikti,
uygulanmadı ama olsun demek ki işçi çıkarma yasaklanabiliyor-
muş! Bunu hatırlamanın ve hatırlatmanın zamanıdır. İşsizlik pan-
demi de geçti, iş işten geçmeden işten çıkarmaların yasaklanması
için mücadele yükseltilmeli!

İşçinin gözünden ekonomik daralma

Petrol açılımına hayır!

Devlet Bahçeli'nin meclis konuşmasıyla başlattığı, Öcalan'ın fesih ve silah bırakma çağrısıyla devam ettirdiği süreç PKK Olağanüstü 12. Kongresi'nin partiyi feshetme ve silahlı mücadeleyi sonlandırma kararı ile yeni bir safhaya geçmiş bulunuyor. Bu süreç devlet kanadından “terörsüz Türkiye”, PKK ve Öcalan tarafından ise “barış ve demokratik toplum” ifadeleriyle tanımlanıyor. Her iki tanımlama da bu sürecin gerçek yüzünü yansıtmıyor. Tam tersine sürecin gerçek niteliğini örtme ve gizleme işlevi görüyor. En başından itibaren bu sürecin ne terörle ne de barışla ilgisi olduğunu belirttik. Bu

sürecin temelinde Türkiye sömürgeci burjuvazisinin çıkarlarına dayanan, emperyalizmin himayesinde yeni savaşlara açılan yayılmacı politikalar/hayaller bulunmaktadır. PKK'nin örgütsel yapısının feshi ve silahlı mücadeleyi sonlandırma kararının arkasında da Kürt hareketinin tüm bileşenleriyle bu çıkarlarla ve politikalarla uyumlu hale getirilmesi yönelişi vardır. Tüm süreci belirleyen ve gelecekte de belirleyecek olan bu çıkarlar ve politikalarlardır.

Bu sebeplerle içinde bulunduğumuz sürecin Kürt sorununun çözümünü hedeflediğini ima eden şekilde bir “çözüm süreci” ya da “Kürt

açılımı” olarak adlandırılması doğru değildir. Geçmiş 1990'lı yıllara uzanan girişimleri son tahlilde birer “petrol açılımı” olarak yorumlamak ve nitelendirmek gerçeğe çok daha uygundur. Dolayısıyla biz içinde bulunduğumuz siyasi gelişmeler silsilesini “süreç” ya da “açılım” olarak andığımızda bu kavramların içeriğini “çözüm” değil “petrol” arayışı ile dolduruyoruz. Bu sürece karşı çıkmak Kürt sorununda silahlı askerî çözümleri savunmak, barışa karşı olmak vb. ile ilgili değil, sömürgeci burjuvazinin çıkarları ve yayılmacı politikaları karşısında tutum almakla ilgilidir. Bu politikalar

her milletten, memleketten işçilerin, emekçilerin, yoksulların çıkarlarının karşısındadır. Bu sürecin barış ve demokrasi ile ilgisi bu kavramlarla gerici, yayılmacı, emperyalist amaç ve hedeflerin maskelenmesinden

ibarettir. Dolayısıyla sürecin gerçek niteliğini ve amaçlarını teşhir etmek, izlenen siyasete bu gerçekler temelinde karşı çıkmak, ezilen Kürt halkının ve Türk işçi ve emekçilerinin çıkarlarını savunmanın tek yoludur.

Gizli diplomasiye hayır!

Sürecin devlet tarafı “terörsüz Türkiye” retoriğini kullanarak hiçbir pazarlık olmadan, PKK tarafının kendini koşulsuz olarak feshedip silah bırakmasından bahsetmektedir. Öcalan'ın açıklamaları, İmralı'ya gidip gelen Dem Parti heyetleri de bu söylemle uyumlu ifadeler kullanmaktadır. Nihayet PKK 12. Kongre kararı da herhangi bir pazarlık ya da müzakere sürecine atıf yapmamaktadır. Diğer yandan resmî ve gayriresmî heyetlerin sürekli taraflar arasında mekik dokuduğu görülmekte, üs-

telik bu trafiğin Bahçeli'nin sonbaharda başlattığı açılımdan çok önce başlamış olduğu herkesin bildiği bir sır haline gelmiştir. Buna rağmen “pazarlık yok” temasının devamlı işlenmesinin tek bir anlamı vardır o da pazarlıkların içeriğinin Türk ve Kürt emekçilerinden gizlenmesidir. Gizli diplomasiinin sonuçlarını bir anda sanki pazarlıklardan bağımsızmış gibi çıkıp yapılan açıklamalardan izliyoruz. Örneğin ülkenin gündemine giren 10. yargı paketi kapsamındaki yeni infaz düzenlemesi besbelli ki

bir tür rehine pazarlığı olarak masadadır. Aynı şekilde kayımlar üzerinde bir pazarlığın sürdüğü de apaçık gözükmektedir. “Gizli diplomasi” ile öyle bir mistik hava oluşturulmuştur ki insanlar devlet tarafından bu konuda herhangi bir vaat ya da sözde bulunulmasa dahi demokratik açılımlar ve yasal düzenlemeler konusunda bir beklenti içine girmektedir. Oysa bu beklenti hayalidir ve emekçi halkın saflarında atalet yaratmaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Bu sürece dair tutum belirle-

yen bir özne, eğer Türk, Kürt ve her milletten memleketten emekçi halkların çıkarlarını gözetiyorsa her şeyden önce gizli diplomasiyi reddetmelidir. Sadece devlet tarafı değil Kürt hareketinin çeşitli bileşenleri de koşulların çok nazık olduğu, daha önceki girişimlerin çeşitli müdahalelerle akamete uğradığı, dolayısıyla sürecin sağlıklı yürütülmesi ve manipülasyonların engellenmesi için gizli diplomasiinin bir zorunluluk olduğunu savunuyor. Solcu/sosyalist siyasetlerin de bu gizli diplomasiyi doğal ve

gerekli olarak gördüğünü, eleştirmekten imtina ettiğini görüyoruz. Oysa burjuva düzen siyasetine dayanan gizli diplomasiinin reddi sosyalist hareketin tarihsel bir ilkesidir. Gizli diplomasi herhangi bir siyasal sürecin bozulmasını ya da manipüle edilmesini engellemenin bir aracı değildir. Tam tersine geniş kitlelerin çıkarlarının aleyhine olacak, gayrimeşru ve kötücül nitelikteki (dolayısıyla da kitlelerin bilgisi dışında tutulması gereken) müdahalelerin ve manipülasyonların biricik zeminidir.

Anti-emperyalizm ve enternasyonalizm bölünmez bir bütündür!

PKK 12. Kongre kararında zikredilen 3. Dünya Savaşı temasının Hakan Fidan ve Devlet Bahçeli tarafından da sıklıkla işlendiğini görüyoruz. Bizler ise onlardan çok daha önce bunu görmüş, bu doğrultuda 2016'da Devrimci İşçi Partisi'nin Olağanüstü Kongresi'ni toplamış bir hareketiz. DİP Olağanüstü Kongresi, “Üçüncü Dünya Savaşı, dolaysız biçimde, somut olarak, elle tutulur yakıcılıkta bir tehlike hâlini almış bulunuyor.” tespitini yapmış ve mücadele çizgisini “savaşa ve barlılığa karşı dünya devrimi ve sosyalizm” olarak ortaya koymuştur: “Kapitalizmin tarihi gerilemesinin, burjuvazinin gerileşmesinin ürünü olan büyük savaşları yenilgiye uğratmanın tek yolu devrimdir.” 3. Dünya Savaşı tehlikesi Ukrayna'da NATO'nun kıskırtmasıyla Rusya'ya karşı başlatılan emperyalist savaşla birlikte çok daha somut hale geldiğinde devrimci Marksizmin tutumu en ufak bir ikirciklik göstermeden

barışa giden yolun anti-emperyalizmden geçtiğini vurgulamak olmuştur: “Emperyalizmi askeri alanda yenilgiler tattırarak ve devrimlerle nihai darbeyi vurarak diz çöktürmeden dünya barışının gelmesi mümkün değildir. Dünya barışı bir dünya devrimi sorunudur!” (DİP 7. Kongresi kararı: Dünya savaşı emperyalizmin insafa gelmesiyle değil dize getirilmesiyle durdurulur! İnsanlık enternasyonal kurtulur!) Tüm bunları hatırlatmamızın ve tekrarlamamızın sebebi eğer 3. Dünya Savaşı olasılığından bahsediyorsanız o zaman tutumunuzu, tarafınızla birlikte ortaya koymanız bir zorunluluktur. Savaşa karşı tutum emperyalizme karşı taraf olmakla birleştirilmek zorundadır.

Oysa istibdad cephesinin 3. Dünya Savaşı söylemlerinin peşinden hep bir tehdit analizi gelmekte ama mutlaka bu analize fırsatlardan yararlanma yönelişi de eklenmektedir. İstibdad cephesinin ABD'de

Trump'ın yeniden iş başına gelmesiyle eteklerinin zil çalmaya başlaması bundandır. Nitekim Suriye'de emperyalizmin Rusya ile çelişkisinin getirdiği fırsatı değerlendirerek Şam'da Emevî Camii'nde namaz kılmanın coşkusunu yaşadılar. Elbette ki emperyalizmin himayesinde sefere çıkıyoruz demiyorlar. “Milli cephenin sağlamlaştırılması”ndan dem vurup, “Türkiye Yüzyılı” hayalleri pazarlıyorlar. Bu pazarlama kampanyasına ahlaki bir meşruiyet kazandırmak için “İsrail'le savaş” sosu da ekliyorlar. İzledikleri politikalarla milleti paramparça ediyorlar, Türkiye'nin çöküşünü hızlandırıyorlar ve İsrail'le savaşmak bir yana Siyonizmin stratejik çıkarlarına asla dokunmuyorlar. Siyonizmin soykırımına mal ve petrol taşımayı sürdürüyorlar. İngiliz emperyalizmi ile yakın işbirliği içinde ve Trump'ın kolları altında İran'a karşı mevzilenerek emperyalizmin ve Siyonizmin oyununu oynuyorlar. Başlattıkları açılım da bu oyunun bir parçası.

PKK de kongre kararında Denizlerin idam sehpasındaki sözlerine yer veriyor; Türkiye'nin sol ve sosyalist güçlerine sürece destek görevi biçiyor. Ancak aktardıkları sözleri bile seçerken “kahrolsun emperyalizm” sözünü düşürüyorlar. Kongre kararında “3. Dünya Savaşı kapsamında Ortadoğu'da yaşanan güncel gelişmeler de Kürt-Türk ilişkilerini yeniden düzenlemeyi kaçınılmaz kılmaktadır” gibi iddialı bir ifade kullanıyorlar ama emperyalizm kavramından tek bir kez söz etmiyorlar. Öcalan'ın Devlet Bahçeli'ye her fir-

satta teşekkür ettiği, bu teşekkürün artık her söz alan Dem Partili'nin konuşmasının bir parçası haline geldiği, faşist hareketin tarihsel partisinin liderine uzun ömürler dilendiği ortamda Hüseyin'in idam sehpasındaki “kahrolsun faşizm” haykırışı da kadraja girmiyor. Bu yıl 6 Mayıs'ta sadece muhalefet değil iktidar cenahından bile herkes üç fidanı anıyor ama kimse çıkıp Yusuf'un idam sehpasında haykırdığı gibi: “Biz halkımızın hizmetindeyiz, sizler Amerika'nın hizmetindesiniz” diye haykırıyor! Bizler bugün yaşanan süreci Marksist yöntemle analiz eder, somut durumun somut tahliliyle ve sınıf mücadelesi temelinde tutumumuzu belirleriz, kendimize Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in ölümüne giderken söyledikleri sözlerden görev biçeriz. İstibdadın, halkın barış umutlarını suistimal ederek Türk-Kürt yoksul emekçi gençlerini yayılmacı maceralara sürüklemesine karşı çıkarız. Kendi yönelişlerini meşrulaştırmak için sosyalizme çamur atılmasını, işçi sınıfının ve ezilenlerin iktidar olma mücadelesinin çağdışı ilan edilmesini kabul etmeyiz. Bu toprakların devrimcileri olarak Kürt ile Türkün, Türkçe ile Kürtçenin tam eşitliği davasına, halkların kardeşliğine ve enternasyonalizme bağlıyız.

Tutarlı anti-emperyalizm ile enternasyonalizm bölünmez bir bütündür. Türk şovenizmi ve sömürgeci milliyetçiliği ile Kürt hareketinin “ulus devletçi” ya da “reel” sosyalizm eleştirisi adı altında sınıf mücadelesiyle birlikte anti-emper-

yalizmden de kopan, çözüm için sadece emperyalizmin himayesini değil sömürgeci burjuvazilerle de ittifak koşullarını arayan yönelişleri emperyalizmin bölgesel planlarıyla buluşmaktadır. Enternasyonalist anti-emperyalist tutum ise yıllardır hem hâkim sınıflar tarafından bölücülükle suçlanmakta hem de Kürt hareketi ile mesafenin açılmasına neden olmaktadır. Oysa Kürt halkının eşitliğini savunan, Kürt ve Türk işçilerinin, emekçilerinin ortak sosyal, ekonomik ve siyasal menfaatlerini yansıtan politika enternasyonalist ve anti-emperyalist olmak zorundadır. Yaşanan sürece yönelik değerlendirmemizin ve tutumumuzun temeli de budur. 3. Dünya Savaşı kapsamında Batı Asya'da yaşanan güncel gelişmeler Kürt-Türk ilişkilerinin anti-emperyalist, anti-sömürgeci, devrimci ve enternasyonalist temelde, tüm Batı Asya halklarıyla kardeşlik hukukuyla düzenlenmesini gerektirmektedir. Gazze'de soykırım sürüyorken, Suriye'de etnik ve mezhepsel arındırma saldırıları devam ediyorken, tüm bölge emperyalistlerin, sömürgecilerin ve Siyonistlerin el birliği ile kardeş kavgasına sürükleniyorken, çözüm Batı Asya'yı emperyalist üs ve askerlerden, İsrail denen soykırımcı oluşumundan arındırmaktan, gerici, sömürgeci, işbirlikçi rejimleri yenilgiye uğratmaktan, Batı Asya Sosyalist Federasyonu'na doğru devrimci bir programla yürümekten geçiyor.

Yeni Anayasa tuzağı

“Yeni Anayasa” gündemi istibdad cephesinin mevcut Anayasa’yı hiçe sayan baskıcı ve keyfi uygulamaları dolayısıyla ciddi bir itibar sorunu yaşamakta. Bu sorunu aşmak için MHP, mecliste bulunan 16 siyasi partinin tamamının temsilci vereceği 100 kişilik bir komisyon önerisi ile öne çıktı. İnisiyatifi tamamen elinde tutmak isteyen Erdoğan ve AKP cenahından bu önerinin kuşkuyla karşılanması gayet doğaldı ve öyle de oldu. Öte yandan 100 kişilik komisyonun “Yeni Anayasa” tartışmasına meşruiyet sağlamaya yönelik bir müsamereden öte anlam taşımayacağı, nihayetinde meclis aritmetiğinin ve çok daha önemlisi yarı-askeri rejim içindeki silahlı güç dengelerinin belirleyici olacağı açık. Aksini düşünmek safdillik olurdu. Ne var ki burjuva demokrasisine dair kökleşmiş yanılsamalar ve “tek adam rejimi” illüzyonu dolayısıyla sosyalistlerden gelen olumlu tepkiler, MHP’nin müsameresinin alıcısının olacağını düşündürüyor. Belli ki “Yeni Anayasa” sürecine dair solda da tartışma platformları açıldığına tanık olup alternatif anayasa önerileri duymaya başlayacağız. Oysa doğru politika Yeni Anayasa tartışmasına soldan dahil olmak değil bu gündemin arkasındaki sınıfsal çıkarların teşhir edilmesi ve Yeni Anayasa gündeminin dayatılmasının reddedilmesidir.

Anayasa tartışmasının gerçek yüzü

Yeni Anayasa gündeminin Erdoğan’ı üçüncü dönemde yeniden başkan seçtirmeye odaklandığı, diğer her şeyin buna tabi olduğu düşüncesi tamamen yanlıştır. Tam tersi doğrudur. Yeni Anayasa gündemi sömürgeci burjuvazinin yayılcı çıkarlarına bağlıdır ve bu doğrultuda yürütülen açılım sürecinin gerekleri tarafından belirlenmektedir. Devrimci İşçi Partisi 2023 yılındaki 7. Kongresi’nde bunu önceden ve çok açık biçimde tespit etmiş bulunuyor: “Anayasa tartışmasındaki esas stratejik yön telceli sermayenin yayılcı çı-

karlarındadır. Bu çıkarlar resmî ideolojinin ‘yurtta sulh cihanda sulh’ sloganında ifadesini bulan ulusal sınırlar içinde kalarak emperyalist dünya sistemine entegrasyon politikasının aşılmasını gerektirmektedir. Bu dış politika eğilimi 12 Eylül sonrasında giderek şekillenmiş kendini 2. Cumhuriyet tartışmalarında ortaya koymuştur. AKP’li yıllarda ise bu tartışma ‘sivil anayasa’ koduyla piyasaya sürülmüştür. Bu yöneliş Türkiye’nin millî sınırlarının sadece fiilen değil resmen de genişletilmesine uygun şekilde formüle edilmesine ihtiyaç duymaktadır.” (DİP 7. Kongre kararı: Burjuva cumhuriyeti çöküyor! İşçi sınıfının cumhuriyeti için ileri!)

Yıllardır şu ya da bu ölçüde gündemde tutulan Yeni Anayasa ile ilgili tek somut taslak metin teklifi (kamuoyuna açıklanmamış olmakla birlikte) MHP tarafından hazırlanmış bulunmaktadır. Son dönemde ise Yeni Anayasa ilk dört madde üzerinden bir ön tartışmayla ısıdırılmıştır. Binali Yıldırım’ın ilk dört maddeyi tartışmaya açan çıkışının yarattığı ilk çalkantının ardından ilk dört maddenin aynen kalması ve değiştirilemez oluşuna dair bir genel mutabakat oluşmuştur. Ancak bu tartışma da yanılsamalarla doludur. Zira Anayasa’da neyin nasıl yazıldığına değil hangi maddeyi kimin hangi amaçla kullandığı önemlidir. Bu sadece iktidar açısından değil halk için de geçerli. Örneğin Anayasa’daki sendika hakkı ya da toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı işçiler, emekçiler, gençler tarafından hak arama mücadelesinin meşruiyet kaynaklarından biri olarak da kullanılabilmektedir. İktidar ise aynı maddelerin “ama” ile başlayan bölümünden başlayarak bu hakları kısıtlamaya yönelmektedir. Bahçeli’nin başlattığı açılım süreci bir Anayasa tartışmasına bağlanıyorsa mevcut Anayasa’nın bu sürecin hedef ve amaçları açısından eksik kaldığı yönleri olması gerektir. Bu eksiklik elbette ki demok-rasi değildir!

Tartışmalar vatandaşlık ta-

nımında odaklanmaktadır. Kürt kimliğinin anayasal düzeyde tanınması önemli bir başlık olarak gündemdedir. “Ne mozaïği mermer” ekolü bir anda Kürt kimliğini Anayasa’ya sokmaya hazırlanıyorsa bunun sebebi Türk-Kürt eşitliği olmasa gerektir. Anayasanın vatandaşlık tanımını sınır dışındaki Kürtleri himaye ederek sınırları genişletmeye ve petrol yataklarını Türkiye’nin sömürgeci burjuvazisinin haki-miyeti altına almaya uygun değildir. Eksiklik buradadır. İstenen Anayasa sadece “yeni” sıfatıyla ambalajlanmıştır. İçeriğinde sermayenin çıkarları, gericilik ve yayılcılık vardır.

Kürt diyerek Kürdün, Allah diyerek Müslümanın kanını dökmek...

Eğer dert Kürt halkının kimlik inkarının bırakılması ve eşitlik taleplerinin karşılanması olsaydı Anayasa’da herhangi bir değişiklik yapılmadan, Kürt kelimesi Anayasa’da zikredilmeden de atılacak sayısız adım vardır. Bu tür adımları görmediğimiz gibi Kürtçenin kamusal alanda kullanımına yönelik geçmişte atılan adımların da geri alındığına tanık olmaktadır. Nitekim son olarak mecliste Dem Parti milletvekili Gülistan Koçyiğit kürsüden Kürtçe, “Cejna zimanê kurdî pîroz be” (Kürt Dil Bayramı kutlu olsun) deyince mikrofonu MHP’li başkanvekili tarafından kapatıldı. Herkes durduğu yerde duruyor. Ancak söylediğimiz gibi sömürgeci burjuvazinin çıkarları Kürt kimliğinin Anayasal olarak tanınmasını gerektiriyor. Bu gereklilik sömürgeci burjuvazinin Özal dönemindeki İkinci Cumhuriyetçi projenin güncel yeni sürümünde de sınır dışındaki Kürtleri himaye ederek yayılma perspektifinden ileri geliyor. “Kart kurt” edebiyatına dayanan inkârcı Türk milliyetçiliği ile Türk sömürgeci burjuvazisinin çıkarları artık çelişmektedir. Öte yandan “Türk” yerine “Türkiyeli” kimliğini ikame etme görüşü yıllar içinde çok yıpranmış yaygın bir alerji yarattığı için adım adım terk edilmiştir. Yeni arayış

Türk kimliğinin Kürtleri kapsayacak şekilde yeniden tanımlanması yönündedir.

Bu yeniden tanımlama mevcut vatandaşlık tanımı aynı kalarak da pekâlâ yeni Anayasa’nın dibacesine eklenecek bir ifadeyle yapılabilir. Bir örnek: “Büyük çapta Türk-Kürt kardeşliğiyle inşa ve ihya edilen Türk milleti kimliği yeni yüzyılın demokratik itibarı, haysiyet ve hürriyet timsali olmayı hak etmektedir.” Bu alıntı Devlet Bahçeli’nin 2025 yılı yılbaşı tebrik mesajındandır. Aynı mesaj dikkatle okunduğunda yoğun bir Sünni İslam kardeşliği vurgusu da göze çarpmaktadır. Nitekim daha önce Devlet Bahçeli’nin Anayasa teklifinin dibacesinde “Allah’ın lütfu, kardeşlik ruhu ve vatan sevgisiyle varlık bulmuş biz Türk Milleti” ifadesinin yer alacağını açıkladığını biliyoruz. Sömürgeci burjuvazinin yayılcı emelleri sınır dışındaki Kürtleri himaye etme doğrultusunda güçlü bir Sünni İslam referansına da ihtiyaç duymaktadır. Nasıl “kart kurt” milliyetçiliği bir engel olarak görülüyorsa aynı şekilde din ve devlet işlerini ayırma düsturuna dayanan “laiklik” engeli de devletin iç ve dış politikasına dini boylu boyunca soka yeni bir laiklik tanımıyla aşılmalıdır. Önümüzdeki dönemde laiklik kavramının da kamuoyunda tartıştırmaya başlandığını göreceğiz. Kemalist burjuva laikliğini savunanlar “Allah” kelimesinin Anayasa’da geçmesine karşı çıkan zındıklar olarak gösterilecek, sömürgeci burjuvazinin yayılcı çıkarları din perdesinin ardında gizlenecek, emekçi halk kitlelerinde dinsel olarak değil sınıfsal olarak gerici olan Anayasa hamlesine rıza ve destek devşirilecektir.

Yeni Anayasa, sömürgeci burjuvazinin elinde nasıl bir silaha dönüşür?

Bu saiklerle yeni bir Anayasa yapımına soyunmanın sömürgeci burjuvazinin yayılcı çıkarlarıyla somut ilişkisi ne olabilir? Başka türlü ifade edersek, bir Anayasa maddesi sömürgeci burjuvaziye nasıl bir siyasi diplomatik silah sunabilir? Cevap, 25 Eylül 2017’de Barzani yönetiminin düzenlediği bağımsızlık referandumundadır. Bu referandumda Kürt halkı yüzde 93 ile bağımsızlığa evet demiş ancak Irak merkezî hükümetinin, Türkiye ve İran’ın desteğiyle yaptığı askerî müdahalesiyle ve ABD’nin de bu müdahaleyi desteklemesiyle “bağımsızlık ilanı” rafa kalkmıştır. Geçen altı yıl içinde koşullar ve saflaşmalar değişmiştir. PKK 12. Kongre kararındaki “3. Dünya Savaşı kapsamında Ortadoğu’da yaşanan güncel gelişmeler de Kürt-Türk ilişkilerini yeniden düzenlemeyi kaçınılmaz kılmaktadır” ifadesi bu değişen koşullara ve saflaş-

laşmalara işaret etmektedir. Bu değişen koşullar ve saflaşmalar bağlamında, Kürdistan Bölgesel Yönetimi’nin referanduma dayanarak bağımsızlık ilan ettiği bir durumda buna karşı Irak merkezî hükümeti ve İran’ın tutumu aynı olsa da Anayasa’da Türk kimliğini Kürt kimliğini içerecek biçimde tanımlamış bir Türkiye, bölgedeki Türkmen azınlığın değil Türkmen ve Kürt çoğunluğun meşru hamisi olarak tam tersi yönde bir müdahalede bulunabilir. Peki, ya bu sınırları çizen Lozan ne olacak? Lozan da tam bu yüzden iktidar tarafından (PKK kongresindeki 1924 Anayasası ve Lozan atıflarından yıllar öncesinden başlayarak!) tartışma konusu haline getiriliyor ya! Irak Kürtlerinin bağımsızlık kararına, Kürtlerin, Kürt kimliğini Anayasal olarak tanımlamış bir Türkiye’ye fiili entegrasyonunu eklemenin bir aracı ile karşı karşıyayız. Tabii ki İran’a ve İran’ın Irak’taki nüfuzu aleyhinde bu gelişmeyi hayırlı karşılayacağı belli olan ABD ve İngiltere’nin desteği, İsrail’in de onayı ile!

Ne yazdıklarına değil ne yaptıklarına bakın

Gelişmeler bu doğrultuda olur ya da olmaz elbette ki zamanla görülecektir. Koşullar ve saflaşmalar değişmiştir ama hiçbir şey yerli yerine oturmamıştır. Her şey yeniden değişebilir ve muhtemelen de değişecektir. Ancak asla aklımızdan çıkartmamamız gereken şudur ki yaşadığımız tüm sürece sömürgeci burjuvazinin yayılcı çıkarları damgasını vurmaktadır. Dolayısıyla nasıl “açılım” bir demokratikleşmeyi gerektirmiyorsa Kürt kimliğinin tanınmasına yönelik adımların Türk-Kürt eşitliğine hizmet etmesi de zorunlu değildir. Tam tersine Anayasa’da Kürt kelimesinin geçmesi, sömürgeci burjuvaziye çıkarları öyle gerektirdiğinde Kürtleri zapturapt altına almak için en kanlı yöntemlerin yeniden uygulanmasını desteklemekten alıkoymayacaktır. Anayasa’ya “Allah’ın lütfu” yazması da bu Anayasa ile Batı Asya’da (Ortadoğu’da) yayılcı maceralara soyunacak olanların Hristiyan emperyalistlerle ve Yahudi Siyonistlerle el ele Müslüman kanı dökmesine mâni olmayacaktır. Unutmayın! Anayasanın değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif dahi edilemez maddesinde Türkiye’nin “demokratik, laik, sosyal bir hukuk devleti” olduğu yazıyor! Biz Türk ve Kürdün, Türkçenin ve Kürtçenin tam eşitliğinden yanayız elbette ama halkların boğazlaşmasına gidecek niyetlerin ve girişimlerin de tam karşındayız.

Ertuğrul Oruç**Pandemiye hazırlık anlaşmayla olmaz, sınıf mevzilerini güçlendirmekle olur**

Dünyanın yaşadığı son pandemi olan COVID-19 pandemisinin resmi ilanının üzerinden beş yıldan fazla zaman geçti. Bu tür kriz dönemleri, sistemin bağrında taşıdığı çelişkileri tüm çıplaklığıyla görmemize olanak sağlar. COVID-19 pandemisi de sağlık sisteminin çelişkilerini görünür kıldı. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), pandemi döneminde zengin ülkelerin aldıkları yüz kızartıcı tutumların olası yeni bir pandemi durumunda tekrar yaşanmaması için yaklaşık dört yıldır bir Pandemi Anlaşması üzerinde çalışıyordu. Geçtiğimiz günlerde DSÖ, Pandemi Anlaşması taslağının üye ülkelere kabul edildiğini müjde olarak duyurdu. Oysa zengin ülkelerin tutumunda bir değişiklik yok, hâlâ ellerindeki olanakları kârlarını sürdürmek için dünyayla paylaşmak istemiyorlar.

Pandemi öncesi dönemde sağlık hizmetleri dünya çapında her bir ülkede farklı ağırlıkta olmakla birlikte özelleştirme saldırısı altındaydı ve kamunun sunduğu hizmetler her geçen yıl azalmaktaydı. Dünya çapında etkili olan sağlık sorunlarına çözüm bulmak için uluslararası dayanışma çok zayıflamıştı. “Olağan” dönemde bile alarm veren sağlık sistemi, pandemi gibi bir acil duruma elbette hazırlıklı değildi. Sonuç olarak sağlık sistemi iflas etti.

COVID-19’a karşı herhangi bir etkili ilacın olmadığı, vakaları tespit etmek için yaygın testin yapılmadığı, izolasyon ve karantina tedbirlerinin alınmadığı, hastane servis ve yoğun bakım yataklarının yetmediği bir anda aşı, çok kritik bir yerde duruyordu. Ancak aşı üretimi, aynı ilaç üretimi gibi ne yazık ki dev ilaç şirketlerinin tekelindeydi ve fikrî mülkiyete (patente) tabiydi. DSÖ, Mayıs 2020’de ilaç şirketlerine aşının daha erken sürede bulunabilmesi ve yaygın şekilde üretilebilmesi için COVID-19 virüsü hakkında elde ettikleri bilgileri tüm dünyanın kullanımına açma çağrısı yapmış ancak tek bir ilaç şirketi bile bilgi paylaşmamıştı. Ayrıca COVID-19 aşılıları üzerindeki patentin kaldırılması girişimleri de sonuçsuz kalmıştı.

Aşılar daha bulunmadan önce zengin ülkeler nüfuslarından katbekat fazla aşırı sipariş etmiş, aşı bulunduktan sonra da aşı milliyetçiliği yaparak aşıları depolamıştı. İlaç şirketleri aşı almak isteyen ülkelere fahiş fiyatlar talep etti. Böylece yoksul ülkeler çok geç bir zamanda aşıya ulaşabildi. Resmi rakamlara göre dünya çapında toplam 7 milyondan fazla insan COVID-19 nedeniyle hayatını kaybetti. Bunların yaklaşık 5 milyonu, ölümden korumada yüksek başarıya sahip aşılar uygulanmaya başladıktan sonraki dönemde gerçekleşti. Ne yazık ki milyonlarca insanı, aşı ile önlenabilir bir hastalıktan kaybetmiş olduk.

Mevcut Pandemi Anlaşması taslağı üzerinde uzlaşamayan maddeler, COVID-19 pandemisinde uzlaşamayan kritik başlıklarla aynı içerikte. Zengin ülkeler, olası bir pandemi durumunda hastalık kaynağına ve ilaç/aşı geliştirme teknolojisine dair bilgileri dünya ile paylaşmak, DSÖ’ye üye ülkelere yaptırım uygulamasına olanak tanıyacak yetkiler vermek, yoksul ülkelerin ihtiyacı olan ilaçları ve aşıları tedarik etmek ve oluşturulacak pandemi fonuna katkı sunmak istemiyorlar. Peki, bunları neden istemiyorlar? Çünkü kârlarından olmak istemiyorlar. Dünyanın sağlığını ve insanların ölmesini umursamıyorlar.

COVID-19 pandemisinde dünya çapında sermaye sınıfının tutumu insan sağlığını korumak yönünde değil, kârlarını korumak yönünde olmuştu. Üretimi, pandeminin ihtiyaçları doğrultusunda dönüştürmemekte ısrar ettiler. Özel hastaneler tamamen ücretsiz sunmaları gereken hizmetlerden fahiş ücretler talep etti. Sermaye dostu hükümetler de virüsün yayılmasını engelleyecek halk sağlığı tedbirlerini ciddiyetle uygulamadı ve sürdürmedi. İşçileri, emekçileri hiçbir önlem almadan çalışmaya yolladılar.

DSÖ’nün Pandemi Anlaşması zengin ülkelere küçük tavizler koparabilir ancak dünyanın bir sonraki pandemiye karşı hazırlık olmasını sağlamak anlamında ölü doğmuş bir anlaşmadır. Pandemiye karşı hazır olmayı, sağlık alanında alınacak tedbirlerle sınırlı görmek yanlış bir tespit olur. Çünkü pandemiyle mücadelede halk sağlığı tedbirlerinin uygulanmamasının esas nedeni, amacı yalnızca kâr etmek olan kapitalist üretim ilişkileridir. Üretimi, kâr için değil, insanlığın ihtiyaçları için yapmak gerekiyor. Dolayısıyla bunu gerçekleştirmek için işçi sınıfı ve onun müttefikleri mevzilerini bugünden güçlendirmeye başlamalıdır. Özelleşen sağlık sistemini kamulaştırmayı, üretimden gelen gücümüzü kullanarak üretimi dönüştürmek için işyerlerimizde sınıf mücadeleciler sendikalarında örgütlenmeyi önümüze bir hedef olarak koymalıyız. Ancak böyle bir hedefle yürüteceğimiz mücadeleyle bir sonraki pandemiye hazır girmemiz mümkün olacaktır.

Yeni 15-16 Haziranlar yaratacak güç işçi sınıfımızda mevcuttur!

1970 yılının 15-16 Haziran günlerinde Türkiye işçi sınıfı, Türkiye tarihinin en büyük sınıf mücadelesini ortaya koydu ve ötesine hâlâ geçilemeyen bir büyük ayaklanmaya imza attı.

DİSK’in tasfiye edilmesini hedefleyen yasa değişikliğine karşı patlak veren ayaklanmada iki gün boyunca İstanbul ve Kocaeli’de 150 bin işçi, sokakları doldurarak polis ve asker barikatlarını aştı, fabrikalarda üretimi durdurdu ve devletin otoritesini sarsacak bir direniş sergiledi. Sadece DİSK’li işçiler değil, Türk-İş üyesi işçiler ve sendika üyesi dahi olmayan işçiler de bu mücadeleye omuz verdi.

İşçi sınıfı 15-16 Haziran’ı nasıl var etti?

1960’larda, Türkiye işçi sınıfı sömürü düzenine karşı adım adım bilinçlenerek örgütleniyor; işgal, grev, direniş gibi mücadele pratiklerini her geçen yıl daha fazla ve daha güçlü şekilde ortaya koyuyordu. Sarıhanane Mitingi’nde 100 bin işçinin yükselen sesi, Kavel direnişinde grev hakkının fiilen kazanılması ve nihayet DİSK’in kuruluşuyla birlikte işçi sınıfı, burjuvazinin boyunduruğuna karşı bağımsız bir sınıf örgütü yaratıyordu. 1970’e gelindiğinde, DİSK etrafında kenetlenen işçi sınıfı, grevlerle, direnişlerle ve fabrika işgalleriyle sermayenin karşısında dimdik durur ve bütün patron sınıfını tir titretir hale gelmişti.

İşte bu yükseliş, yerli ve yabancı kapitalistleri korkutmuştu. Patronların ve Türk-İş’in talepleri düzen partileri ve devlet tarafında karşılık buluyor ve mecliste sendikal hakları kısıtlamayı, DİSK’e bağlı ve bağımsız diğer sendikaları işlevsiz kılmayı ve ortadan kaldırmayı amaçlayan 1317 sayılı yasa hazırlanıyordu. Süleyman Demirel’in Adalet Partisi, CHP ve diğer burjuva partileri, işçi sınıfının kazanımlarını gasbetmek

için el ele vermişti. CHP’nin sonradan göstermelik muhalefeti ise, işçi sınıfının baskısı karşısında geri adım atmaktan başka bir anlam taşımıyordu.

15-16 Haziran, bu saldırıya karşı bir patlamaydı. İşçi sınıfı, yasanın çıktığı gün sokaklara döküldü. Ancak hareket, kısa sürede sendikal hak savunusunun da ötesine geçti. İstanbul’un işçi semtlerinden, fabrika bölgelerinden kopup gelen yüzbinler, kentin ana arterlerini tuttu. Kadıköy’den Bakırköy’e, Levent’ten Topkapı’ya uzanan devasa bir işçi seli, burjuvazinin kalbine korku saldı. 16 Haziran’a gelindiğinde, artık bir ayaklanma karakteri kazanan bu mücadele Türkiye için bambaşka bir gündemin kapısını aralamıştı. İşçi sınıfı ülkenin en önemli şehrinin zapt edebilecek güçte olduğunu göstermişti. Artık işçi sınıfının öncüsünün devrimci bir parti saflarında örgütlendiği durumda bir işçi devrimi dâhi Türkiye’nin ufuklarında görünür hale gelmişti.

Yeni 15-16 Haziranlar için ileri!

15-16 Haziran Türkiye işçi sınıfı için büyük bir zaferdi. İşçi sınıfı örgütlü gücüyle burjuvazinin bu saldırısını püskürttü, DİSK’i yok etme planlarını boşa çıkardı.

Bugüne geldiğimizde ise sendi-

kalaşma ve grev hakkı istibdad ve patronlar tarafından açıkça hedef alınmaya devam ediyor. İşçiler sendikalaştığı için işten atılıyor, yetki tespit davalarıyla oyalanıyor, grevler yasaklanıyor. Ama tıpkı 15-16 Haziran’da olduğu gibi, işçi sınıfı boyun eğmiyor! Bekaert’te, Schneider’de, başka birçok fabrikada olduğu gibi, yasakları tanımayan, fiili grevlerle hakkını alan işçiler, mücadelenin yolunu gösteriyor. İşte bu yüzden 15-16 Haziran tarihinde kalmış bir anı değil, bugün için bir yol göstericidir.

Yeni 15-16 Haziranlar için Türkiye işçi sınıfının önünde önemli ödevler var. Fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmeyi büyüttmeli, her fabrikaya sendika sokmalıyız. Yasaklara rağmen fiili grevleri yaygınlaştırmalı, patronların ve devletin dayatmalarını yıkıp geçmeliyiz. Ama en önemlisi **işçi sınıfının siyasi öncüsünü inşa etmeli**, devrimci bir işçi partisiyle mücadeleyi yükseltmeliyiz. Devrimci İşçi Partisi bu sorumluluk ve hedefle yoluna devam ediyor.

15-16 Haziran’ın yarım kalan işini tamamlamak için sınıf mücadelesini büyütmekten başka yol yok! Yeni 15-16 Haziranlar yaratacak güç işçi sınıfımızda mevcuttur. Yeni 15-16 Haziranlar için ileri!

Nekbe’nin yıldönümünde İstanbul’da eylem

15 Mayıs, Filistinlilerin 1948 yılında Siyonistlerce topraklarından sürüldüğü felaketin, yani Arapça adıyla Nekbe’nin yıldönümü. Bu yıl Devrimci İşçi Partisi ve Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları hareketi, bir önceki yılda olduğu gibi, bileşenlerinden olduğu Filistin Eylem Komitesi’nin çağrısı ile düzenlenen yürüyüşte yerini aldı ve komitenin diğer bileşenleri ile birlikte İsrail’in Gazze’de yürütmekte olduğu soykırımı tel’in etti.

17 Mayıs 2025 günü düzenlenen ve Sirkeci Büyük Postane’den başlayan yürüyüşe sağanak yağışa rağmen yüzlerce kişi katıldı. Kitle önce Yeni Cami arkasından

sloganlarla yürüdü ve ardından Mısır Çarşısı’nın Galata Köprüsü’ne bakan kapısında toplandı. Burada Filistin Eylem Komitesi tarafından hazırlanan açıklama basınla paylaşıldı.

“Nakba bitecek, Filistin özgürleşecek” başlığını taşıyan ortak açıklamada Nekbe’nin 77 yıldır hiç ara vermeden sürdüğü, son 19 aydır da Gazze’ye yönelik bir soykırım haline dönüştüğü ifade edilirken, Filistinlileri Gazze’den sökülüp atmaya çalışanın sadece Siyonistler değil, aynı zamanda emperyalistler ve hatta bugünlerde “hicret” adıyla bu etnik arındırmaya vicdani bir kılıf dikmeye çalışan istibdad rejimi kalemşorları olduğu vurgulandı. Metinde ayrıca Filistin halkının önceleri defalarca olduğu gibi bugün de iradesini ve kaderini sömürgecilere teslim

etmediği ve mücadelesinin bugün dünyanın dört bir yanındaki mazlumların mücadelesi için bir kutup yıldızı olduğu söylendi. Açıklamada son olarak İsrail’e berren, bahren ve cevven (karadan, denizden ve havadan) bir ambargo uygulanması, Türkiye’den İsrail’e giden petrol akışının kesilmesi, limanların soykırımı malzeme taşıyan gemilere kapatılması ve Kürecik ve İçirlik başta olmak üzere Siyonizme hizmet eden tüm emperyalist üslerin kapatılması talep edildi.

Filistin Eylem Komitesi’nin eylemleri ve çalışmaları önümüzdeki dönemde de devam edecek.

Filistin'de soykırım artarak sürerken, düşman cephede iç çatlaklar belirliyor

Siyonist İsrail'in Gazze'de uygulamakta olduğu soykırım son aylarda doruk noktasına ulaştı. Ocak'ta başlayan ateşkes sürecinin son aşamasında, 2 Mart'tan başlayarak Gazze'ye dışarıdan gelen yardıma tamamen engel olmaya girişen Siyonist İsrail, Gazze'yi açıkça mutlak bir açlığa mahkûm etmişti. Siyonist İsrail'in katil başbakanı Binyamin Netanyahu'nun Gazze'nin tamamını kontrol etme hedefini dile getirdiği açıklamalarla birlikte ilerleyen bu süreçte günbegün Filistinli bebekler açlıktan ya da hastalıktan ölümlerle karşı karşıya gelmeye başladı. Aç bırakma taktiğiyle birlikte, Siyonist İsrail ordusu da Gazze'ye karşı savaşın başından bu yana gerçekleştirdiği en büyük askerî operasyonlarından birini başlattı.

Bu dönemde Siyonist İsrail'in pervasızlığını ve buna karşı gelişen cevabı açıklayan çelişkili iki gelişme var. 7 Ekim 2023'te başlayan El-Aksa Tufanı operasyonu sonrası, yaklaşık ilk bir yıl boyunca Filistin direnişi ve müttefiklerinin ciddi bir askerî başarısına tanıklık etmiştik. Dünya siyasetindeki hava ise en azından ilk altı aylık süreçte bunun tam tersiydi. 7 Ekim sonrasında Filistin davasının düşmanı sayılmayacak bazı güçler dahi tereddütlü pozisyonlar açıklarken, Siyonizmin emperyalist müttefikleri Filistin karşısında tam bir birlik görüntüsü veriyordu.

Bu tablo, farklı zamanlamalarla da olsa değişti. Tüm dünyada ama özellikle emperyalist ülkelerin içindeki kitlelerin Filistin davasına verdiği destek, bir öğrenci kuşağının bu davanın bayraktarlığına da soyunmasıyla birlikte, Batı'daki Siyonist yanlısı fikir birliğini yavaş yavaş aşındırmaya başladı. Fakat Filistin davasının bu uzun erimli siyasi başarısına askerî bir gerileme süreci eşlik etti. Özellikle emperyalizmin bütün istihbarat gücünün de seferber edilmesiyle, öncelikle Filistin direnişinin askerî ve siyasi önderlerini hedef alan bombalama ve suikastlar Siyonistlere ilk askerî başarıyı sağladı. Bununla birlikte, savaşın ilk döneminde Gazze'deki Siyonist işgalcilere sokak sokak kök söktüren silahlı direniş, dışa kapalı küçük bir alanda kendi imkânlarıyla savaşmanın doğal bir sonucu olarak, başlangıçtaki yüksek yoğunluklu askerî eylemleri sürdürmez hale geldi. Direnişin özellikle yeni savaşçılar edinmekteki büyük başarısını Siyonist basın dahi dile getiriyor, dahası hala askerî eylemler de gerçekleştireyorlar fakat bunların yoğunluğunun ciddi biçimde azaldığı da bir gerçek. Bunlara ek olarak, Lübnan Hizbullahı'nın Siyonistler karşısındaki askerî başarısızlığı ve Suriye'de Beşar Esad iktidarının devrilmesi, Siyonistleri hemen hemen hiçbir askerî tehdit ile karşılaşmadan hamle yapabilir hale getirdi. İran ise İsrail'e

yönelik Ekim 2024'teki başarılı saldırısının ardından, Hizbullah ve Esad gibi müttefiklerinin de yenilgisiyle daha düşük profile bir pozisyona geçti. Bu gelişmelerin istisnası olan Yemen'deki Ensarullah hükümetinin hamleleri etkileyici olsa da sahada belirleyici olabilecek düzeyde değil.

Fakat Siyonizmin şimdilik elinde tuttuğu bu askerî üstünlüğe, belki de tarihinde görmediği düzeyde bir siyasi yenilgi eşlik ediyor. Özellikle emperyalizmin merkezindeki ülkelerde halkın Filistin'e artan desteği, emperyalistlerin Siyonizme olan desteğini de siyasi olarak daha zorlayıcı kılıyor. Özellikle son aç bırakma hamlesi sırasında, Fransa, Britanya ve Kanada hükümetlerinin ortak açıklamaları İsrail'i hedef alması, dahası Almanya, Avusturya ve Hollanda gibi geleneksel olarak en Siyonizm yanlısı Avrupa ülkelerinin dahi İsrail'i açıktan eleştirir hale gelmesi, kitle eylemleri ile başlayan sürecin yarattığı etkinin açık bir göstergesi.

Filistin direnişi zor günlerden geçiyor olsa da, tarihinde işgale hep mücadeleyle cevap veren Filistin halkı yine direniş destanları yazacaktır. Tüm dünyadaki Filistin dostlarına bu süreçte düşen görev ise Filistin davasına daha da sıkı sarılmak ve Siyonist terörü siyasi olarak daha da fazla köşeye sıkıştırmak.

Sungur Savran

İnsaniyetin özelleştirilmesi

Özelleştirmenin bin çeşidi var. Mesela Türkiye'nin bütünüyle kamuya ait en büyük sanayi kuruluşu Tüpraş'ı alırsınız, Koç ile emperyalist petrol şirketi Shell'e kurbanlık koyun gibi ucuza verirsiniz, her yıl kamuya gidecek büyük bir kâr o emperyalist ve ortağı kapitalist şirketlere seller gibi akar durur.

Veya daha örtülü bir yöntem izlersiniz. "Yap-İşlet-Devret" diye modeller oluşturunuz, devletin malı olan otoyoldan, köprüden, hastaneden sermayeye artık değer aktarırsınız. Ya da yine aynı mantıkla, kamunun elektrik dağıtım şirketini 49 yıllığına büyük holdinglere peşkeş çeker, pardon kiralat, garanti faaliyet kârını onlara bırakırsınız.

Sanayide, ulaşımda, enerjide durum genellikle böyleyken sağlık ve eğitimde özelleştirme işletme çapında değil sektör çapında yürütülür. Kamunun elindeki kadim sağlık veya eğitim kurumlarını özelleştirmezsiniz. Ama kapitalistlere sağlık ve eğitim alanlarında "girişim özgürlüğü" tanır, onları teşviklere boğarsınız, her iki sektörde de verilen hizmetin büyük bölümü özelleşmiş olur. Devlete ait hastanelerin ve okulların adım adım ticarileşmesi de böylece meşrulaşmış olur.

Daha neler neler var. Belediye hizmetlerini "belediye ortaklıkları" ve benzeri adlarla piyasanın isterlerine tutsak etmekten devletin, halkın hayatını ve sağlığını korumak üzere geliştirdiği mevzuat hükümlerinin uygulanmasını denetlediği alanlara kadar (mesela otomobillerin teknik denetimi) her şey piyasanın ve kâr mantığının despotizmine terk ediliyor günümüzde.

Ama özelleştirmenin insanın aklını durduracak uç örneği ulus devletlerin en derinlemesine harim-i ismeti, yani bir bakıma şerefi olarak kabul edilen askeriyenin bile taşeronlaştırılmasıdır. Amerika'da "contractor" diye bilinen paralı asker kuruluşlarından Rusya'da Wagner'e ve Türkiye'de Sadat'a, bu tür özelleştirilmiş askerî güçler insanı hayretlere sürükleyecek örneklerdir.

Savaşı özelleştirdiniz mi sıra savaşın gerekli kıldığı "insani yardım" faaliyetlerinin özelleştirilmesine neden gelmesin?

Bilindiği gibi, doğal afet, kıtlık, savaş gibi, bir ülkenin ya da bölgenin halkını açlık ve yaygın hastalık tehditleriyle karşı karşıya bırakan durumlarda "insani yardım" olarak anılan faaliyetleri yürütmeye işi esas olarak Birleşmiş Milletler'e (BM) verilmiştir. BM'nin, bu amaçla kurulmuş, adları bir köşe yazısına sığdıramayacak kadar çok sayıda organı vardır. Nerede bu tür bir ihtiyaç olsa BM'nin bu özel amaçlı kuruluşları yardıma koşar. Filistin halkının 80 yıla yakın süredir yaşadığı felaket o kadar büyüktür ki bir de o soruna özgü UNRWA (BM Filistinli Mültecilere Yardım ve Bayındırlık Ajansı) adlı özel bir kuruluş oluşturulmuştur.

Bizim BM'ye en ufak bir güvenimiz yoktur. BM, içinde belirli karşı güç odakları mevcut olmasına rağmen, esasta emperyalizmin hâkimiyeti altındaki dünya düzenini koruyan bir kuruluştur. Ama nasıl devrimci Marksistler burjuva parlamentolarını işçi emekçinin çıkarlarını dile getirmek için kullanırlar, nasıl kamu iktisadi teşebbüsleri (KİT'ler) olarak bilinen işletmeler, devlet kapitalizminin kurumları olsa da özel sermayeyle karşılaştırıldığında işçi sınıfına ve halka avantajlar sağladığı için onları özelleştirmeye karşı savunurlar, burada da uluslararası düzeyde benzer bir tavır söz konusudur. Çünkü özelleştirme demek özel irade demektir. O irade ne isterse onu yapmakta ilke olarak serbesttir. Oysa kamu iradesini etkilemek, belirli kısıtlar altında da olsa, bir siyasi mücadele konusudur.

Şimdi bu kuruluşların hepsi devreden çıkarılıyor. ABD-İsrail suç şebekesi Gazze halkına yapılacak insani yardımı tamamen kendi kontrolü altına almaya yöneliyor.

İsrail El Aksa Tufanı'nın yaşanmasından beri BM yardım kuruluşlarının mekânlarını kasıtlı olarak bombalıyor, açıkça BM'ye ait olduğu işaretlenmiş araçlara ateş ediyor, görevlilerini öldürüyor, konvoylarını hem yasaklıyor hem bombalıyor. Neden dersiniz? "Amaçlanmamış sivil zayıf" mı? Hayır, tam da halka yardım işlevini kendi üzerine almak için.

New York Times gazetesi İsrail'in insani yardımı özelleştirmek için ABD'de eski bir kıdemli CIA ajanına "kâr amacı gütmeyen" bir kurum kurdurttuğunu, bu kuruluşun Gazze'de halkla ilişkiler bakımından ilk deneyleri yaşadığını, bunun için "bir Batı Avrupa devleti"nin 100 milyon dolar bağış yapmış olduğunu, paranın gerisinin nereden geldiği konusunun esrar taşıdığını araştırmalarıyla ortaya koymuş bulunuyor.

Neden? İsrail'in bundan çıkarı ne? Birincisi, halka yardım İsrail'in Gazze halkına yardım kılığında bir halkla ilişkiler adımı olacak. Bu şekilde halkın ihtiyaçlarına kendi siyasi kurumlaşmasının yöneticisi olan Hamas değil İsrail yanıt vermiş olacak. İkincisi, İsrail bu yardımı, Gazze halkını adım adım kendi istediği yönde, yani gittikçe daha fazla güneye doğru, Gazze Şeridi'nin dışına sevk etmek amacıyla, kısacası halkı yerinden yurdundan etmek amacına hizmet eder tarzda kullanacak. Bu adım, Gazze'nin soykırıma paralel olarak etnik arındırmaya tâbi tutulması bakımından çok belirgin bir işlev görecektir. Üçüncüsü, bölgelerin İsrail hâkimiyetine verdiği farklı derecelerde sertlik taşıyan tepkiye bağlı olarak, İsrail kimi yerde "iyi polis"i kimi yerde "kötü polis"i oynayacak ve halkı bölecek.

Her özelleştirme farklıdır. Ama her özelleştirmenin altında söz konusu kapitalist toplumun hâkim sınıfının çıkarları yatar. İşte burada da öyle oluyor. Birleşmiş Milletler kadar uysal, emperyalizmin sözünden çıkmayan, muti bir uluslararası örgütün kamusal karakteri bile İsrail hâkim sınıfının çıkarlarıyla çelişebiliyor. O zaman özelleştir, yağmala, içini boşalt. Ha Tüpraş, ha Birleşmiş Milletler!

Ne yapmalı? BM'nin insani yardım kuruluşlarını silah gücüyle İsrail'in şerinden korumalı!

Peru'da emekçi halk, Amerikancı katillerin rejimine genel grevle karşı koyuyor!

Latin Amerika'nın en kanlı siyasi tarihe sahip ülkelerinden biri olan Peru, 2021 yılında ülkenin yoksul iç kesimlerinden bir Amerikan yerlisi ve öğretmen olan Pedro Castillo'nun Cumhurbaşkanı seçilmesinden bu yana hareketli. Castillo, Peru hâkim sınıfının en önde gelen ailelerinden Fujimori ailesinin bir ferdine karşı yarışmış ve zafer kazanmıştı. Bu tarihten sonra da burjuvazi, Castillo'nun yakasından düşmedi ve 2022'de bir parlamento darbesiyle yerine sağcı Dina Boluarte hükümetini geçirdi.

Aradan geçen üç yılda Boluarte hükümeti, tam bir emperyalizm işbirlikçisi olarak hareket etti. Ülkenin yerli halklarının ve köylülerinin yaşam ve geçim alanları olan orman ve zirai bölgelerini emperyalist maden

şirketlerine yasa tanımaksızın peşkeş çekti. Halkın başına kanun-nizam tantanasıyla çöken hükümet, bir yandan ülkenin ulaşım başta olmak üzere tüm ekonomik faaliyetlerinin başını tutmuş mafyaya yasal yaptırımı zorlaştıran yasalar çıkarttı, öte yandan Castillo'nun desteğinin en yoğun olduğu yoksul iç kesimlerdeki gösterilerin karşısına "vur" emriyle polis dikti. Polis bir yandan, mafya tetikçileri öbür yandan, emekçi halkın canını hiçe saydı. Adam kaçırmalar, cinayetler, silahla vatandaş korkutmalar gırla gitti.

Fakat Peru halkı, Nisan ayından bu yana bu katillere karşı faaliyetle. 10 Nisan ve 14 Mayıs tarihlerinde, her biri birer gün süren kitlesel grevler düzenlendi. İki grev arasında ise 25 Nisan ge-

cesi bir mafya ekibi, beş madenciyi kaçırpı katletti. Failler hâlâ bulunmuş değil. Bu durum, 14 Mayıs'taki grevin Nisan ayında kine göre daha öfkeli, daha geniş katılımı olmasına sebebiyet verdi.

Başta maden ve taşımacılık

sendikaları olmak üzere hem kıyıdaki başkent Lima'da hem de (ve esas olarak) yoksul iç kesimlerde öğretmenler, öğrenciler, geniş emekçi kitleleri iş bıraktı, ülkeyi komşu Bolivya'ya bağlayan karayolunu lastik yakıp barikat kurarak kesti. Nisan ayıyla önem-

li bir diğer fark ise 14 Mayıs grevinin doğrudan siyasi bir talep olarak hükümete istifa çağrısında bulunması.

Hükümet, tahmin edileceği üzere müthiş bir polis şiddetiyle karşılık verdi. Yalnız başkentte 13 bin polis, göstericilerle çatıştı. Her iki grevde de işin ucunun kendisine dokunduğunu çok iyi bilen Amerikan Elçiliği, ülkedeki ABD vatandaşlarına Lima şehir merkezinden kaçınma uyarısı yaptı. Latin Amerika, son yıllarda halkın iradesiyle seçilmiş sol hükümetler ve emperyalizmle onun yerli işbirlikçilerinin yönettiği darbeler arasındaki çatışmalara sahne oldu. Peru'daki manzara da bu zincirin bir parçası. Hem Peru hem bütün bölge, büyük patlamalara gebe olabilir.

Nekbe Günü'nde Berlin'de binler Filistin halkıyla dayanışma için sokağa çıktı

Nekbe, Filistin halkının "Büyük Felaket" olarak adlandırdığı ve yüz binlerce Filistinlinin 1948'de Siyonistler tarafından topraklarından sürülerek yersiz

yurtsuz bırakıldığı tarihi ifade eder. Bu yıl Nekbe'nin 77. yıldönümünde, Filistin halkıyla dayanışma içinde olan kitleler, hem Filistin'e destek vermek hem de İsrail'in Gazze'deki soykırımını lanetlemek için sokaklara çıkarak gösteriler düzenledi. En önemli gösterilerden biri Almanya'nın Berlin kentinde organize

edildi. Göstericiler, Filistin bayrakları ve "Nehirden Denize Özgür Filistin" pankartları taşıyarak sokaklara akın etti ve Siyonizme karşı direnişi destekleyen sloganlar attı. Bu eylemin en büyük önemi hem halkın hem de sol örgütlerin kuşaklara yayılan topyekûn bir Siyonist propagandayla beslenip, büyük çoğunlukla İsrail dostu hale getirildiği Almanya'da dahi özellikle gençlik içerisinde Filistin davasına desteğin ulaştığı kitleselliği göstermesi.

Potsdamer Meydanı'nda başlayan gösteri, aslında bir yürüyüş olarak planlanmıştı; ancak çevik kuvvet polisi ve TOMA'lar tara-

findan önü kesilerek basın açıklamaları ve konuşmalar yapıldığı sabit bir mitinge dönüştü. Almanca, İngilizce, Fransızca ve Arapça gibi farklı dillerde konuşmalar gerçekleştirildi. Ancak Alman polisi, basın açıklamalarına dahi tahammül edemeyerek kalabalığa saldırıp birçok göstericiyi gözaltına aldı. Onlarca kişi polisin şiddeti sonucu yaralanırken, 50'den fazlası da gözaltına alındı.

Alman hükümetinin soykırıma destek sicili oldukça kabarıktır. İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarının başladığı günden bu yana, Filistin'le dayanışma gösterisi yapanları, "halkı kin

ve düşmanlığa tahrik" ve (tarihsel geçmişleri düşünüldüğünde oldukça ironik bir şekilde) "antisemitizm" suçlamalarıyla yargılayarak itibarsızlaştırmaya çalışmaktadır. Ayrıca ABD'de uygulanan göçmen ve öğrenci sınır dışı etme politikalarını taklit etmekte ve aynı zamanda İsrail hükümetine silah ihracatı yoluyla destek vermeyi sürdürmektedir. Fakat dünyanın en ağır Siyonist propaganda bombardımanlarının biriyle yaşayan Almanya'da dahi gençliğin yüzünü Filistin'e dönüyor olması, dünyadaki tüm Filistin dostlarına mücadele şevki vermeli.

Hindistan ve Pakistan arasında kısa süreli Keşmir savaşı

22 Nisan'da Keşmir'de gerçekleşen ve 26 sivilin öldüğü silahlı saldırı sonrasında, her daim gergin olan Pakistan-Hindistan ilişkisi hızla kopma noktasına geldi. Leşker-i Tayyibe adlı örgütün üstlendiği eylem, bu örgütün Pakistan'da yerleşkelerinin olması, Pakistan istihbaratı ile ilişkili olduğuna inanılması ve Pakistan'ın Keşmir politikasının bir uzantısı olarak görülmesi nedeniyle Hindistan tarafından bir Pakistan saldırısı olarak değerlendirildi. Diplomatik ilişkilerin günden güne kesilmesi ve artan karşılıklı tehdit açıklamaları, en sonunda 7 Mayıs'ta Hindistan'ın gerçekleştirdiği füze ve insansız hava aracı saldırılarıyla sonuçlandı. Yaklaşık 30 kişinin öldüğü ve çok sayıda yaralının olduğu saldırılara Pakistan da benzer biçimde yanıt verdi. ABD, İsrail, Rusya ve Çin kaynaklı uçak, füze ve insansız hava araçlarının karşılıklı olarak kullanıldığı bu kısa süreli savaş, iddialara göre ABD'nin araya girmesiyle 10

Mayıs'ta bir ateşkes anlaşmasıyla şimdilik durdu.

Hindistan'ın resmî açıklamaları, Pakistan'ın kendi siyasi emelleri için terör örgütlerini desteklediği ve tüm bu olayların sorumlusunun Pakistan olduğu yönünde. Pakistan'ın Keşmir'de aktif olan ayrılıkçı örgütlere destek olması elbette oldukça muhtemel; ancak Keşmir halkının ulusal ezilmişliğini ve Hindistan tarafından sömürgeleştirilmesini görmezden gelmek, bu meseleyi hiç anlamamak demektir. Nüfusun yaklaşık yüzde 97'si Müslüman olan Keşmir bölgesi giderek artan biçimde Hindistan hükümetinin baskısı altında. Tarihsel olarak çok dilli ve çok dinli bir ülke olan Hindistan'ı, Hindu dine ait bir devlet olarak yeniden şekillendirmek isteyen Narendra Modi hükümeti, bu sömürgeleştirme politikasını İsrail ile de yakın bir işbirliği içinde sertleştiriyor. Müslüman katliamlarına destek verdiği valilik dönemiyle "meşhur" olan ve bugün gide-

rek sertleşen bir Müslüman karşıtı propagandanın başını çeken Modi, 2019'da Keşmir bölgesinin özel statüsünü kaldırarak ve bölgenin demografisini Hindu nüfus taşıyarak değiştirmenin önünü açarak bölge halkına saldırı ilan etmişti. Bu durum anlaşılmadan, bölgede giderek güçlenen ayrılıkçı örgütlerin neden özellikle dışarıdan gelenleri hedef aldığı anlaşılamaz.

Peki sol bu meselenin neresinde? Ya kendilerini komünist olarak adlandıranlar? Onlar Hindistan'da yaşayan ve giderek daha fazla Modi'nin hedefi durumuna gelen Keşmir, Cemmü ve Ladah bölgelerindeki Müslüman halkları Hindu şovenizmine karşı savunuyor mu? Maalesef birkaç küçük örgüt dışında Hindistan solu devletin resmi bakış açısının arkasına dizilmiş durumda. Özellikle en büyük iki komünist parti olan Hindistan Komünist Partisi ve Hindistan Komünist Partisi (Marksist), açıkça Hindistan saldırısını desteklemiş, bu saldırının

meşru ve gerekli olduğunu bildirilerinde belirtmiştir. İki parti de bu saldırının ve Keşmir'de yaşanan olayın siyasi analizini yapamamış, emekçi halka yön gösterme "cesaretini" gösterememiş, tersine Hindu şovenizmine şirin gözükme yarışına girmiştir. Solun etkisinin çok daha sınırlı olduğu Pakistan'da ise, özellikle devrimci Marksist gelenekten gelen bir dizi grup, Hindistan sömürgeciliğine karşı çıkarken,

Pakistan ordusunun içerideki gücünü pekiştirmek için savaş kıstırmasının parçası olmasına da karşı çıktı. Hindistan ve Pakistan hattı da dahil olmak üzere, tüm dünya savaşın eşiğinde yaşıyor. Bu savaş dalgasının ortasında emekçilere düşen, emperyalizmin birbirine kırdırmak istediği kardeş halkların birbirine el uzatması için ve nihayetinde emperyalizmin yenilgisi için mücadele etmektir.

